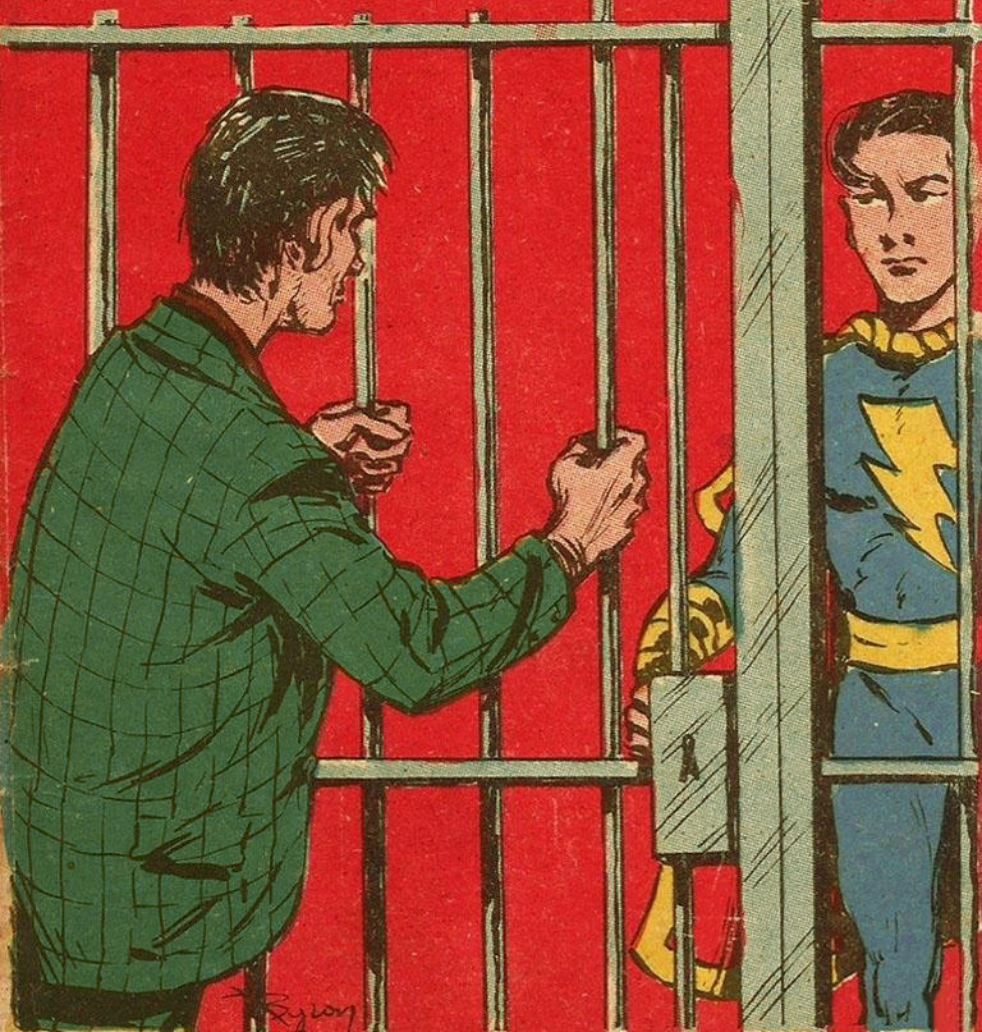

ΓΕΡΑΚΙ

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο Μυστηριώδης Φεδατοκένος

12

Ο Μεταπαισμένος Ουδαιαμένος

ραλντ» της Νέας 'Υόρκης, είναι ένας έφηβος δεκαοκτώ χρονών με αθλητικό κορμί κι' εξυπνο βλέμμα. 'Ο τρίτος, είναι ο χαλός και λιχούδης άρροπάκος Τζιμ Γκάφας, ο μικρός προστατευόμενος του Μάκ, που ταλαιπωρείται περισσότερο άπ' όλους άπάνω στη σέλα, καθώς καλπάζει τó άλογο...

Είναι κι' οί τρεις ώπλισμένοι με εξάσφαιρα και ταξιδεύουν με σφιχτά τά δόντια στο σκοτάδι, προσπαθώντας νά φτάσουν όσο γίνεται πιο γρήγορα στο Γολάξιο Βουνό, εκεί όπου οί άνυπότακτοι έρυθρόδερμοι έχουν στήσει τις φωλιές τους. 'Εκεί όπου πρόκειται άπόψε νά θυσιάσουν στη φωτιά, για χάρη του Θεού του 'Ηλιου, του Μεγάλου Πέσχιν, όπως τόν λένε στη γλώσσα τους, μία όμορφη μελαχροινή κοπέλλα. (*)

Η 'Ελλην Τζάρνταν, ή βοηθός του Μάκ Ντάνυ, με την όποια ό νεαρός ρέπορτερ συνδέεται με ένα είδος άγνης φιλίας που πρόκειται κάποτε νά καταλήξη σε γάμο, κινδυνεύει τούτη τη νύχτα στα χέρια τών 'Ινδιάνων και κάθε ώρα που περνάει την φέρνει όλο και πιο κοντά στο θάνατο.

(*) Διόδωσε τó προηγούμενο τεύχος: «Στα χέρια τών 'Ερυθρόδερμων».

Τρεις καθάλαφνες
λέφτουν σε ένεδρα τών
'Ινδιάνων και ό Γκά-
φας χάνεται μυστηριω-
δώς

ΑΥΤΟΙ οί τρεις καθάλαφ-
νες, που ταξιδεύουν
αύτη τη σκοτεινή νύχτα στην
κοιλάδα με τούς Βάλτους, εί-
ναι τρεις άνθρωποι που δια-
φέρουν πολύ ό ένας άπό τόν
άλλο. 'Ο ένας, ό σερίφης Νίκ
Πάτερσον, είναι ένας σβέλ-
τος γεροδεμένος άντρας με
τετραγωνούς ώμους, πλατύ
μέτωπο και γερακίσια μά-
τια. 'Ο δεύτερος, ό Μάκ Ντά-
νυ, ό νεαρός άστυνομικός ρέ-
πορτερ του «Νταίηλν Χέ-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.

Κι' είναι ό λόγος τούτος άκριβώς πού οί τρείς καθάλα-
λάρηδες προσπαθούν νά φτά-
σουν όσο μπορούν πιό σύντο-
μα κοντά της, νά τή γλυτώ-
σουν άπ' τό φριχτό μαρτύριο
πού τής έτοιμάζουν οί 'Ινδι-
άνοι μέσα στίς φλόγες.

— "Όταν τελειώσουμε μέ
τούς Έρυθροδέρμους, λέει ό
Μάκ Ντάνυ στό σερίφη, κι'
όταν ή "Έλλην είναι καί πά-
λι έλευθερη, θά σού πώ μιά
δουλειά πού θά σέ κάνη διά-
σημο, Πάτερσον. Θά πάμε
παρέα νά κάνουμε μιά επί-
σκεψη στό στρατηγείο τού
Φρέλιχ, τού άρχικατασκόπου
πού έχει άναστατώση τίς 'Η
νωμένες Πολιτείες καί μένει
άσύλληπτος...

— Έχω άκουστά γιά τόν
Φρέλιχ!, άπαντάει ό σερί-
φης. Μά αυτός, όπως ξέρω,
έχει τή φωληά του στή Νέα
'Υόρκη καί ή Νέα 'Υόρκη ά-
πέχει χιλιάδες μίλλια άπ'
τά Τέξας. Τί δουλειά έχω έ-
γώ εκεί κάτω;

Ό δημοσιογράφος χαμο-
γελάει.

— Κι' όμως, Νίκ! 'Η φω-
ληά τού Φρέλιχ είναι πολύ
κοντά άπό έδώ. Είναι πρós
τό μέρος πού ταξιδεύουμε.
'Απέναντί μας. Στο Γαλαξίο
Βουνό. Έκεί λογαριάζω νά
τού κάνω μιά επίσκεψη.

Ό Πάτερσον χαϊδεύει τήν
καραμπίνα πού έχει κορμα-
σμένη στή σέλα τού άλόγου
του καί καρφώνει τα μάτια
στόν σκοτεινό όγκο τής όρο-
σειράς πού διαγράφεται
μπροστά τους.

— "Αν είναι έτσι, λέει,
τότε έρχομαι παρέα σου.
'Εν τάξει, Μάκ!

Τά πέταλα τών άλόγων
δγαζουν σπίθες, καθώς σφυ-
ροκοπούν τήν πετρώδη πεδι-
όδα. Στο δεξιό τους χέρι έ-
χουν τώρα τους Βάλτους.
Μιά μυρουδιά θειαφιού έρχε-
ται άπό τό μέρος τους. Ξα-
φνικά, άπό τίς καλαμιές πού
βρίσκονται στίς όχθες τους,
κάτι άστράφτει. Μιά σφαίρα
περνάει ξυστά άπό τόν ώμο
τού Τζίμ Γκάφα.

— "Αμάν! Μέ φάγανε!,
φωνάζει ό άραπάκος καί βρι-
σκεται κρεμασμένος στήν κοι-
λιά τού άλόγου του. Βοή-
θεια! Χάνουμε!

Τήν ίδια στιγμή τό ένα χέ-
ρι τού Πάτερσον τινάζεται
πρós τα κάτω, φουχτιάζει ά-
πό τήν πιστολοθήκη του τό
έξάσφαιρο περίστροφο καί
στέλνει τήν άπάντησι. Μιά
πνιχτή κραυγή άκούγεται
στους Βάλτους. Μιά δεύτερη
σφαίρα φεύγει άπό τήν κάν-
νη τού πιστολιού τού Μάκ.
Μιά σκιά, πού σέρνεται ύπου-
λα πρós τό μέρος τους σά φί-
δι, τινάζεται όρθή κι' άφήνει
ένα άγριο ούρλιαχτό. Σηκών-
νεται καί τρέχει. Είναι ένας
άντρας πού κρατάει τό άρι-
στερό του χέρι καί τρέχει
πρós τους Βάλτους.

— Αυτός είναι 'Ινδιάνος!,
λέει ό Πάτερσον καί σημα-
δεύει. Τόν πλήγωσες στόν ώ-
μο. Έγώ θά τόν κάνω νά κου-
τσαθί. Μάς χρειάζεται ζων-
τανός.

Ό σερίφης πιέζει τήν

σκανδάλη και ὁ ἄνθρωπος πού τρέχει κλονίζεται καὶ γο νατίζει στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Πηδῶν ἀπὸ τ' ἄλογο καὶ μὲ προφυλάξεις, ἔχοντας τὰ πιστόλια στὰ χέρια, σέρνονται κοντά του. Ὁ Ἰνδιάνος εἶναι πραγματικὰ πληγωμένος στὸν ὦμο καὶ στὸ πόδι.

— Πὸρ Ντίος (Μὰ τὸ Θεό!), κάνει ὁ σερίφης καθὼς διακρίνει μέσα στὸ σκοτάδι τὴ μορφή του. Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἀσπρομάτης! Ἐχομε γνωριστὴ καὶ ἄλλοτε.

Ὁ πληγωμένος κάνει μιὰ κίνησι ν' ἀνασηκωθῇ.

— Μὴν κουράζεσαι, φίλε!, τοῦ λέει ὁ Πάτερσον. Μείνε ἐκεῖ πού εἶσαι! Καὶ τώρα λέγε ποιὸς σ' ἔβαλε νὰ παραμονεύης τὸ πέρασμά μας στὴν κοιλάδα.

Ὁ Ἰνδιάνος δαγκώνει τὰ χεῖλη καὶ δὲ μιλάει. Μονάχα τὰ γυαλιστερὰ μαύρα του μάτια κυττάζουν μὲ ἔχθρα τοὺς δυὸ ἀνθρώπους, πού ἔχουν σκύψει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

— Ἀνέκαθεν ἤξερα πῶς ἦσαν πεισματάρης, Ἀσπρομάτη, λέει ὁ σερίφης. Μὰ νὰ ξέρης πῶς ἐδῶ δὲν εἶναι Βίκλαντ. Εἶμαι πολὺ βιαστικός καὶ δὲν ἔχω κρατητήριο νὰ σὲ κλείσω γιὰ νὰ περιμένω. Λύσε τὴ γλώσσα σου λοι πὸν καὶ μίλησε...

Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲ δίνει ἀπάντησι ὁ Ἰνδιάνος. Ἡ ἀπάντησις ὅμως ἔρχεται ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Βάλτου. Αὐτὴ τὴ φορὰ κάτι γλύστησε ὅ-

πουλα μέσα στὸ σκοτάδι καὶ πέρασε πλάι ἀπὸ τ' αὐτιά τους μὲ κείνον τὸν χαρακτηριστικὸ ἦχο, πού κάνει ἡ σφή κα ὅταν φτερουγίζει στὸν ἀέρα.

— Φυλάξου, Μάκ!, φωνάζει ὁ Πάτερσον. Εἶναι σαῖτα βουτηγμένη στὸ φαρμάκι! Ὑπάρχουν κι ἄλλοι ζωντανοὶ Ἰνδιάνοι στὶς καλαμιές!

Ὁ Μάκ πέφτει μπρούμυτα στὸ ἔδαφος καὶ μονομιᾶς τὰ δυὸ ἐξάσφαιρα στὰ χέρια τοῦ σερίφη στέλνουν μερικὰ καφτὰ μολύβια στὸ Βάλτο. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ὁ νεαρὸς ρέπορτερ νοιώθει κάποιον ν' ἀγκαλιάζῃ τὸ λαιμό του καί, πρὶν προφτάσῃ νὰ κινηθῇ, βλέπει τὸ πληγωμένο χέρι τοῦ ἐρυθροδερμου πού εἶναι πλάι του νὰ σηκώνεται στὸν ἀέρα. Ἡ λεπίδα ἐνὸς μαχαίριου ἀστράφτει πάνω ἀπὸ τ' ἄλογα καὶ τὸ καφετρὸ ἀτσάλι κατηφορίζει πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιάς τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Πάτερσον, πού ρίχνει

πρὸς τὶς καλαμιές, ἀντιλαμβάνεται μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του τὸν κίνδυνο καὶ τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δυὸ περίστροφά του, πού καπνίζει ἀκόμα, κάνει μιὰ ἐλαφρὴ κλίσι πρὸς τὰ ἄριστερα. Δυὸ γλῶσσες φωτιάς καὶ ὁ μισοανασηκωμένος Ἰνδιάνος τινάζεται ἀνάσκελα. Τὸ μαχαίρι γλυστράει ἀπ' τὸ χέρι του καὶ ἀπὸ τὸ στήθος του τρέχουν δυὸ μικρὰ ρυάκια αἷμα.

— Σοῦ τὸ εἶχα πῇ καὶ ἄλλη φορὰ, Ἀσπρομάτη!, γρυλ

λίζει. Σ' εμένα δεν περνούνε τ' άστεία.

— Ύστερα γυρίζει πρὸς τὸν νεαρό ρεπόρτερ, πού εἶναι χλωμός, ἀκόμα ἀπὸ τὸν ξαφνικὸ κίνδυνο πὺ πέρασε.

— Εἶσαι ἐν τάξει, Μάκ; ρωτάει. Δὲν πιστεύω νὰ σὲ γραντζούνῃσε μὲ τὸ μαχαίρι του!

— 'Εν τάξει, Πάτερσον. Σ' εὐχαριστῶ. Ἀπόψε μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή.

Ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερο βγαίνει τότε ὁ ἀρχικαϊτάσκοπος Φρέλιχ.

— 'Ελα μαζί μου!, λέει αὐτὸς χωρὶς νὰ φανῇ πὺς ἄκουσε. Μὲ τὴν κοιλιὰ θὰ πάμε στὶς καλαμιές. Εἶμαι περὶεργος νὰ δῶ τί συμβαίνει ἐκεῖ κάτω. Καὶ κράτα γερά τὰ πιστόλια σου. Μὲ τὴν πρώτη ὑποπτη κίνησι, βάρα στὸ ψαχνό!

Προχωροῦν μὲ χίλιες προφυλάξεις. Κάθε τόσο στέκουν καὶ ἀφουγκράζονται. Δὲν ἀκούγεται παρὰ τὸ ἐλαφρὸ θροῖσμα τοῦ χλιαροῦ ἀέρα πὺ περνάει ἀναμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα. Ζυγώνουν ὅλο καὶ περισσότερο μὲ τεντωμένα τὰ νεῦρα. Κανεὶς θόρυβος. Περιμένουν λίγο ἀκόμα. Τὸ τοπίο νεκρό. Ὁ Πάτερσον σηκώνεται.

— Τὰ πουλιὰ πετάξανε!, λέει. Θὰ μᾶς στήσουνε σίγουρα καρτέρι πὺ πέρα.

Πραγματικὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς πια κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὶς καλαμιές. Ὁ Βάλτος εἶναι ἔρημος. Ὁ σερίφης ἀνάβει τὸ φανάρι του καὶ πλησιάζει μὲ προσοχὴ τὸ ἔδαφος.

— 'Εδῶ, λέει, περίμεναν τρεῖς καθαλλάρηδες. Τὰ ἄλογα δὲν εἶχαν πέταλα, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ ἴχνη πὺ ἔχουν ἀφήσει. Οἱ τρεῖς καθαλλάρηδες λοιπὸν ἦσαν σίγουρα Ἰνδιάνοι... Μποροῦμε νὰ συνεχίσουμε τὸ δρόμο μας. Μὲ τὴ διαφορά πὺς τώρα πρέπει νάχουμε τὰ μάτια μας δεκατέσσερα.

Γυρίζουν στ' ἄλογά τους πὺ βρίσκονται ἑκατὸ μέτρα

πιό πέρα. 'Ο Μάκ Ντάνυ ξαφνιάζεται. Τò βλέμμα του διαγράφει ένα μεγάλο τόξο σ' όλα τὰ γύρω.

— Πού είναι ο Τζίμ; ρωτάει.

— Αυτό είναι παράξενο, λέει ο Πάτερσον. Δεν πιστεύω ν' άνοιξε ή γής και νά τόν κατάπιε.

Κυττάζουν γύρω τους. 'Ο Τζίμ Γκάφας, ο χαλός και λιχούδης άραπάκος προστατευόμενος του νεαρού δημοσιογράφου, έχει εξαφανισθή. Ούτε αυτός ούτε τò άλογό του φαίνονται πουθενά.

— Αυτό καταντάει μυστήριο!, γκρινιάζει ο Μάκ.

— Ίσως προχώρησε μπροστά!, λέει ο σερίφη. "Ας προχωρήσουμε κι 'εμείς. Μπορεί νά τόν ανταμώσουμε στο δρόμο.

'Ο νεαρός ρέπορτερ μένει για μερικές στιγμές άναποφάσιτος. Βρίσκεται σ' ένα τρομερό δίλημμα.

— Κάθε δευτερόλεπτο που περνάει είναι πολύτιμο!, λέει ο Πάτερσον. 'Η κοπέλλα βρίσκεται στα χέρια των 'Ινδιάνων και κινδυνεύει. Τί θα κάνουμε;

— 'Εν τάξει! "Εχεις δίκηο σερίφη!, συμφωνεί ο Μάκ. Πάμε...

Και τ' άλογα αρχίζουν πάλι νά τρέχουν σάν άστραπή στη σκοτεινή κοιλάδα των Βάλτων με κατεύθυνσι προς τò Γαλάζιο Βουνό.

'Απλώνει ξαφνικά τὰ χέρια του και άρπάζει τόν Φρέλιχ από τò λαιμό.

Μια εκπληκτική δάσις κατασκόπων στην καρδιά ενός βουνού του Τέξας

ΠΑΝΩ από τόν σκοτεινό όγκο του Γαλάζιου Βουνού του Τέξας άκούγεται ο βόμβος ενός κινητήρος και ψηλά στόν ούρανό φαίνεται ένα μικρό έλικόπτερο. Από τò έδαφος ένα πράσινο φώς ανάβει και σβύνει σχεδόν ά-

μέσως. Τὴν ἴδια στιγμή τὸ ἀεροσκάφος στέλνει μιὰ δέσμη φωτὸς πρὸς τὰ κάτω καὶ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει.

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, τὸ ἐλικόπτερο ἀκουμπάει ἀπ᾽ ἀλὰ στὸ κέντρο τοῦ μικροῦ ὁροπέδιου. Τρεῖς ὀπλισμένοι ἄνδρες μὲ αὐτόματα στὸ χέρι καὶ πλατύγυρα καπέλλα τρέχουνε πρὸς τὸ μέρος του, φωτίζοντας μὲ μεγάλα ἡλεκτρικὰ φανάρια τὸ πρόσωπο τοῦ ταξιδιώτη, ποὺ ἔφθασε ἀπ' τὸν ἀέρα τούτη τῇ σκοτεινῇ νύχτα στὸ ἐρημικὸ αὐτὸ τοπίο.

Ὁ ἀρχικατάσκοπος "Εντμοντ Φρέλιχ, γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ ἐπιβάτης τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἐλικόπτερου, πηδάει στὸ ἔδαφος καὶ χαιρετάει τοὺς τρεῖς ὀπλοφόρους.

— Πῶς πᾶνε τὰ πράγματα ἐδῶ, παιδιά; ρωτάει.

— Ὅλα ἐν τάξει, ἀρχηγέ!, ἀποκρίνεται κάποιος.

Προχωροῦν σὲ μιὰ στενὴ ἀτραπὸ. Μπροστὰ οἱ δυὸ ποὺ φωτίζουν μὲ τὰ φανάρια τοὺς τὸ μονοπάτι, πίσω ὁ Φρέλιχ καὶ τελευταῖος ὁ τρίτος ὄπλο φόρος. Κινηθορίζουν κάμποσο, μπαίνουν σὲ μιὰ βαθειὰ χαράδρα γεμάτη κάκτους, περνοῦν κατόπι ἓνα καινούργιο μονοπάτι καὶ φτάνουν στὸ ἀνοιγμα μιᾶς σκοτεινῆς σπηλιάς.

Ἐδῶ ὑπάρχουν μερικὰ σκαλοπάτια σκαλισμένα ἀπάνω στὸ ἐράχο ποὺ φέρνουν στὸ βάθος τῆς σπηλιάς. Ὑστερα

ἀπ' τὰ σκαλοπάτια ὅμως ὅλα ἀλλάζουν ὁπότεμα κι' ἓνα ἅπλετο φῶς φωτίζει μεγάλους διαδρόμους καὶ στοῖς ποὺ διασχίζουν πρὸς διάφορες κατευθύνσεις τὰ σπλάχνα τοῦ βουνοῦ. Μιὰ ἐπένδυσις ἀπὸ μπετὸν ἔχει μεταβάλλει τοὺς ὑπόγειους αὐτοὺς δρόμους σ' ἓνα ἰσχυρότατο καταφύγιο.

Ὁ Φρέλιχ στέκει στὴ μέση μιᾶς στοᾶς, ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ πατάει ἓνα κουμπὶ ποὺ βρίσκεται στὴν δεξιὰ πλευρὰ τοῦ τοίχου. Ἐνα κομμάτι ἀπὸ μπετὸν ἀρχίζει νὰ σέρνεται πρὸς τὰ πλαγία κι' ὅταν σταματᾷ, στὸ ἀνοιγμά του φαίνεται ἡ πόρτα ἐνὸς ἀσανσέρ. Ὁ Φρέλιχ προχωρεῖ μόνος.

— Γειά σας, παιδιά!, λέει σ' ἐκείνους ποὺ τὸν συνώδευαν. Φροντίστε νὰ βάλετε στὸ ὑπόγειο τὸ ἐλικόπτερο. Δὲν χρειάζεται νὰ τὸ βλέπουν τὰ ἀεροπλάνα ποὺ κάνουνε τὴ συγκοινωνία μὲ τὸ Μεξικὸ καὶ περνοῦν ἀπὸ πάνω μας.

Πατάει ἓνα καινούργιο κουμπὶ ὁ τοίχος ξανάρχεται στὴ βάσι του καὶ τὸ ἀσανσέρ ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει. Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ σταματᾷ. Ὁ ἀρχικατάσκοπος βγαίνει σ' ἓνα βαρδὺ χῶλ. Γύρω ὑπάρχουν πολλὰς τζαμωτὲς πόρτες. Προχωρεῖ μὲ σταθερὸ βῆμα σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς, γυρίζει τὸ πόμολο χωρὶς νὰ χτυπήσῃ, τὴν ἀνοίγει καὶ περνάει μέσα. Μιὰ βαρεὶὰ μυρουδιά ἀπὸ χημικὲς οὐσί-ες χτυπάει τὰ ρουθούνια του.

Δυὸ ἄνθρωποι μὲ ἄσπρες μπλουζες, σκυμένοι ἀπάνω σὲ διάφορους δοκιμαστικούς σωλήνες, παρακολουθοῦν μὲ προσοχή τὶς χημικὲς ἀντιδράσεις, διαφόρων μετάλλων ποὺ εἶναι δουτηγμένα μέσα σὲ μεγάλα κρυστάλλινα δοχεῖα γεμάτα χρωματιστὰ ὑγρά.

Οἱ δυὸ ἄνθρωποι μὲ τὶς ἄσπρες μπλουζες ἀκούνε τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας καὶ γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος της. Ὁ Φρέλιχ χαμογελάει.

— Εἶμαι εὐχαριστημένος, κύριε καθηγητά, λέει ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ ποὺ ἔχει γκρίζα μαλλιά, ποὺ σὰς βρίσκω τέτοιαν ὥρα νὰ ἐργάζεσθε. "Ἐχουμε καμμιά πρόοδο;

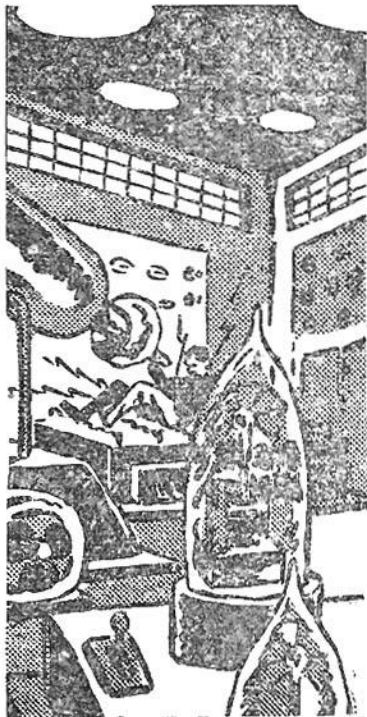
Ὁ καθηγητὴς κουνάει μὲ ἀπογοήτευσί τὸ κεφάλι του.

— Τίποτα ἀκόμα. Δυστυχῶς.

Τὰ μάτια τοῦ Φρέλιχ σκοτεινιάζουν ἀπότομα καὶ μιὰ ἄσκημη ἀστραπή περνάει ἀπὸ τὸ βλέμμα του.

— Ὁ Ἀμερικανὸς δὲ μίλησε;

— Ὁ Ἀμερικανὸς κρατᾷ ζηλότυπα τὸ μυστικὸ τοῦ κοβαλτίου. Ἀρνεῖται νὰ ὑποκύψῃ. Καὶ ὅμως δυὸ νούμερα μὴ νὰ θὰ μᾶς ἦσαν ἀρκετά. Ἄν μᾶς ἔλεγε αὐτὰ τὰ δυὸ νούμερα θὰ βρῖσκαμε τὴν ἀλγεβρική ἐξίσωσι καὶ κατόπι τὸν χημικὸ τύπο. Ὅλα τὰ ἄλλα ὕστερα θὰ ἦσαν ἕνα παιχνιδάκι γιὰ μᾶς. Ἡ βόμβα τοῦ κοβαλτίου θ' ἀποτε-

Ὁ ἐργάτης τρελλάθηκε καὶ αὐτοκτόνησε μὲ φριχτὸ τρόπο!

λοῦσε στὰ χέρια μας τὸ ἰσχυρότερο ὄπλο. Κανείς δὲ θὰ μπορούσε τότε ν' ἀντισταθῇ στὴ θέλησί μας.

— Θὰ βρῶ ἕναν τρόπο νὰ τοῦ λύσω τὴ γλώσσα!, μουγγρίζει ὁ κατάσκοπος. Νὰ δοῦ με τότε ἂν θὰ κρατᾷ μυστικὰ αὐτὰ τὰ δυὸ νούμερα. Θὰ ξοναμιλήσουμε αὐτοῖς γι' αὐτὸ πάλι, κύριε καθηγητά!

Ὁ Φρέλιχ ξαναδίνει στὸ χῶλ περνάει σ' ἕναν κυ-

κλικό διάδρομο και ανοίγει μια άλλη πόρτα. Έδω υπάρχουν τρεις πομπόι άσυρμάτου και τρεις άνθρωποι με τ' ακουστικά στ' αυτιά παρακολουθούν τρεις διαφορετικές έκπομπές κρατώντας κάθε τοσο σημειώσεις.

Ο κατάσκοπος πλησιάζει έναν απ' αυτούς.

—Τί νέα, Έρμαν; ρωτάει.

—Η κοπέλλα που έφτασε με τον δημοσιογράφο στο

Βίκλαντ, (*) λέει αυτός θγάζοντας τὰ ακουστικά, παραδόθηκε στους Ίνδιάνους. Ο δημοσιογράφος και ο νέγρος φίλος του υποχρεώθηκαν να φύγουν για τη Νέα Υόρκη.

— Έν τάξει, Έρμαν!, κάνει και χαμογελάει ο Φρέλιχ. Τώρα φαντάζομαι πώς ή όμορφονιά θα ψήνεται στη φωτιά και ο φίλος της θα είναι άπαρηγόρητος που γυρίζει χωρίς τη συντροφιά της στη Νέα Υόρκη.

— Άπ' τούς ανθρώπους μας είναι τέσσερις νεκροί κι ένας στα χέρια της άστυνομίας του Βίκλαντ, συνεχίζει ο άσυρματιστής. Οί τρεις είναι εκείνοι που πήγαν να καθαρίσουν την παρέα του Μάκ Ντάνυ στο ξενοδοχείο. Δεν έκαναν τίποτε και τó άλλο πρωί τούς βρήκανε με συντριμμένα κρανία, κάτω απ' τó παράθυρο του δημοσιογράφου.

Ο κατάσκοπος άνασηκώνει τούς ώμους.

— Η δουλειά μας έχει τὰ κέρδη και τις ζημιές της! Όλες οι δουλειές τó ίδιο είναι. Οί Ίνδιάνοι;

Ο άσυρματιστής κουνάει τó κεφάλι.

— Όλα τὰ γύρω χωριά είναι με τó μέρος μας. Δεν αφήνουν κανένα να ζυγώση στο Γαλάζιο Βουνό. Είναι ένθουσιασμένοι με τó ούϊσκυ που τούς δίνουμε, τó «νερό

Και αρχίζει να πυροβολή, ρίχνοντας από... γάμο του Καραγκιόζη!

(*) Διάβασε τὰ τεύχη: «Κίτρινοι Δράκοντες» και «Στὰ χέρια τών Έρυθροδέσμων».

της φωτιάς» όπως τὸ λένε αὐτοί. Σὲ μιὰ - δυὸ μέρες θὰ πρέπει νὰ τοὺς παραδόσουμε καινούργια βαρέλια.

— Θὰ δώσω ἐντολὴ νὰ τοὺς παραδόσουνε. Οἱ Ἑρυθρόδερμοι μᾶς χρειάζονται. Θὰ μᾶς χρειαστοῦν καὶ ἀργότερα. Ἐν τάξει, Ἑρμαν. Ξανακάθησε στὴ θέσι σου.

— Πρέπει νὰ σᾶς πῶ καὶ κάτι ἄλλο ἀρχηγέ, λέει καθὼς βάζει τ' ἀκουστικά πάλι στ' αὐτιά του. Ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ ζητοῦν ἐπείγοντως πληροφορίες γιὰ τὴν δόμβρα κοβαλτίου.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Φρέλιχ συννεφιάζει.

— Θὰ τοὺς στείλουμε ἓνα μήνυμα αὔριο, λέει. Δὲν ὑπάρχει τίποτα καινούργιο γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Ἐνα ἐργοστάσιο ὅπου οἱ ἐργάτες τρελαίνονται καὶ αυτοκτονοῦν

ΒΓΑΙΝΕΙ ἀπ' τὸ διαμέρισμα τοῦ ἀσυρμάτου καὶ μπαίνει πάλι στὸ ἀσανσέρ. Τούτῃ τῇ φορᾷ ὁ ἀνελκυστήρως τὸν βγάζει σὲ μιὰ ἀπέραντη αἶθουσα μὲ λογιᾶς - λογιᾶς μηχανήματα ποὺ δουλεύουν ἐντατικά. Ἐκατὸ καὶ περισσότεροί ἀνθρώποι καταγίνονται μὲ τὴν κατασκευὴ ἐλημάτων, ποὺ ἔχουν παρὰ ξενα σχήματα καὶ ποὺ θυμίζουν πολὺ σὲ μικρογραφία τοὺς ἵπταμένους δίσκους, γιὰ τοὺς ὁποίους τόσοσ θόρυβος ἔχει γίνεи τὸν τελευταῖο καιρό. Ὁ Φρέλιχ κάνει μιὰ

Ξαφνικά, ἡ ἑλλην χτυπάει ταχύτατα τὸν μάγο τῶν Ἰνδιάνων!

βόλτα μέσα στὸ ἐργοστάσιο καὶ ὕστερα πηγαίνει σ' ἓνα μικρὸ διαμέρισμα ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς στὸ δάθος. Ἐδῶ μέσα ὑπάρχουν ἄλλα μηχανήματα. Ἐνας ψηλὸς ἄνδρας σηκώνεται καθὼς τὸν βλέπει.

— Ὅλα ἐν τάξει, ἀρχηγέ!, τοῦ λέει.

— Τὰ ραντὰρ τί λένε; ρωτᾷ αὐτός.

Ὁ ἄνθρωπος ἀνοίγει μιὰ πόρτα καὶ μπαίνουν σ' ἓνα κυκλικὸ δωμάτιο. Ἐδῶ εἶναι σκοτάδι καὶ μόνο τὰ μεγάλα στρογγυλὰ τελλάρια τοῦ ραντάρ, ποὺ βρίσκονται ψηλά στὴν ὀροφή, φωσφορίζουν. Κάθε μισὸ λεπτὸ μιὰ φωτεινὴ δέσμη ποὺ ἔχει κόκκινο χρῶμα κάνει μιὰ βόλτα στὸ τελλάριο τοῦ ραντάρ σὰ μεγάλος δείκτης ρολοιοῦ ποὺ κινεῖται βιαστικὰ καὶ δείχνει ἐδῶ κι' ἐκεῖ διάφορα μικρὰ μαύρα σημάδια.

— Εἶναι ἀερόπλانا ποὺ πετοῦν μακριὰ ἀπ' τὴν περιοχὴ μας, δηλώνει ὁ συνοδὸς τοῦ Φρέλιχ. Τὸ ραντάρ μᾶς κρατᾷ ἐνημερωμένους σὲ ὅ,τι συμβαίνει γύρω μας καὶ πιά νει κάθε ὑποπτὴ κίνησι. Ὁλα πηγαίνουν καλά.

Ὁ ἀρχικατάσκοπος χαμογελάει. Εἶναι εὐχαριστημένος. Ξαναγυρίζουν στὸ διαμέρισμα. Ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ μένει ἐδῶ καὶ φαίνεται νὰ εἶναι διευθυντὴς τοῦ μυστικοῦ αὐτοῦ ἐργοστασίου, ἀναβοσδύνει ἓνα πράσινο ἡλεκτρικὸ μάτι. Ταυτόχρονα ἓνα νούμερο σχεδιάζεται σ' ἓνα ταμπλό ποὺ βρίσκεται πλάι του.

— Κάτι συμβαίνει στὸ στεγανὸ 7!, λέει ὁ Φρέλιχ ποὺ ἔχει στυλώσει τὸ βλέμμα του στὸ ταμπλό. Κάλεσε τους...

Ὁ ἄλλος ἀνασηκώνει τὸν δέκτη ἐνὸς μικροφώνου ποὺ

βρίσκεται ἀπάνω στὸ τραπέζι του.

— Ἐδῶ γραφεῖον διευθυνσεως, λέει. Ἐδῶ γραφεῖον Διευθυνσεως. Καλῶ τὸν θάλαμο 7. Καλεῖται ὁ θάλαμος 7.

Ἀκούγεται ὁ ἦχος ἐνὸς κουδουνιοῦ καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἓνα μεγάφωνο φέρνει ἀπὸ κάπου μακριὰ ὅπως φαίνεται τὴν ἀπάντησι.

— Ἐδῶ στεγανὸ 7. Διατάξατε!

— Κάτι γίνεται στὸν θάλαμό σας, λέει ἐκεῖνος ποὺ μιλάει στὸ μικρόφωνο. Τὸ ἡλεκτρικὸ μάτι ἀναψε. Τί συμβαίνει;

— ὦ! Τίποτα τὸ σοβαρό, ἀπαντᾷ τὸ μεγάφωνο. Ἐνός ἀπὸ τοὺς ἐργάτες τρελὰ λάθηκε καὶ ρίχτηκε ἀπάνω στὶς ἡλεκτρικὲς σκάρες. Ὁ διακόπτης παραγωγῆς ἔπεσε. Τραβήξαμε τὸ ἀπανθρακωμένο πτώμα καὶ τώρα πάλι ὅλα εἶναι ἐν τάξει. Ὁ θάλαμος 7 λειτουργεῖ κανονικά.

— Καλῶς...

Ὁ διευθυντὴς γυρίζει πρὸς τὸν Φρέλιχ.

— Εἶναι ὁ εἰκοστὸς δεῦτερος ἐργάτης ποὺ παθαίνει νευρικὴ κρίσι ἀπὸ τὰ ἀέρια μέσα σὲ πέντε μέρες, ἐξηγεῖ. Εἰκοσιδύο θάνατοι δὲν εἶναι λίγοι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐργατῶν μειώνεται ἐπικίνδυνα.

Ὁ ἀρχικατάσκοπος ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους.

— Θὰ τοὺς ἀντικαταστήσουμε σύντομα, Μάικελ!, λέει. Μὴ σὲ νοιάζει.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο βγαίνει

ἀπὸ τὸ ὑπόγειο ἐργαστάσιο καὶ κατευθύνεται πάλι πρὸς τὸ ἀσανσέρ. Πέντε λεπτά ἀργότερα περνάει σ' ἓναν ἄλλον ὄροφο. Τώρα τὸ πρόσωπό του δὲν ἔχει πιά τὸ ἥρεμο ὕφος ποὺ εἶχε πρὶν. Ἀνάμεσα στὰ φρύδια του ἓνα βαθὺ χαντάκι σχηματίζεται καθὼς βαδίζει πρὸς τὸ βάθος ἐνὸς διαδρόμου. Ἐνα θαμπὸ φῶς ἔρχεται ἀπὸ μιὰ κιγκλιδόφραχτη πόρτα. Κάποιος ποὺ κάθεται σ' ἓνα κάθισμα ἔξω ἀπὸ αὐτὴ τὴν πόρτα τινάζεται ὀρθίος καθὼς ἀκούει τὰ δῆματα νὰ ζυγώνουν πρὸς τὸ μέρος του. Κρατάει στὰ χέρια του ἓνα αὐτόματο.

— Γύρισε πλάγια τὸ ὄπλο σου!, φωνάζει ὁ Φρέλιχ.

Ὁ ὠπλισμένος ἄνθρωπος ἀναγνωρίζει τὴ φωνὴ καὶ τὴ σιλουέττα τοῦ ἀρχικατασκόπου. Κατεβάζει τὸ ὄπλο.

— Τί γίνεται ἐδῶ, Μάρμπιν; ρωτᾷ ὁ Φρέλιχ.

— Ὁ Ἀμερικανὸς εἶναι πεισματάρης σὰ γάϊδαρος!, ἀπαντᾷ αὐτός. Ἐχει κλείσει τὸ στόμα του καὶ σ' ὅ,τι τὸν ρωτᾶνε ἀπαντᾷ μὲ κουτσμαρες.

Τὸ δρᾶμα ἐνὸς φυλακισμένου ποὺ δὲν δέχεται νὰ γίνῃ προδότης

Ο ΦΡΕΛΙΧ πλησιάζει τὴν πόρτα μὲ τὰ σιδερένια κάγκελα καὶ ρίχνει μιὰ ματιά στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου. Εἶναι ἓνα στενόχωρο κελλὶ φυλακῆς ποὺ φωτίζεται ἀπὸ ἓνα μικρὸ ἡλεκτρικὸ λα-

μπιόνι κρεμασμένο ἀπ' τὸ ταβάνι. Δυὸ στρίπποδα καὶ μερικές σανίδες, τὸ κρεβάτι, εἶναι τὰ μοναδικὰ ἐπιπλά σὲ τούτῃ τὴν κάμαρα. Ἐνας ψηλὸς λιγνὸς ἄντρας μὲ γκρίζους κροτάφους καὶ ἀποστεωμένο πρόσωπο κάθεται σὲ τοῦτο τὸ κρεβάτι ἀγρυπνὸς μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια στὸ στήθος καὶ σκυφτὸ τὸ κεφάλι. Καθὼς ἀκούει τὴν κουβέντες, ἀνασηκώνει τὰ μάτια.

— Γεῖά σου, κύριε προφέσορ!, τὸν χαιρετᾷ ὁ Φρέλιχ καθὼς στέκει ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελα. Ἦρθα νὰ σὲ ρωτήσω ἂν θυμήθηκες τίποτα.

Τὰ μεγάλα μάτια τοῦ φυλακισμένου καρφώνονται ἀπάνω του.

— Ὁχι. Δὲ θυμήθηκα τίποτα!, ἀπαντᾷ μὲ βραχνὴ καὶ ἀργὴ φωνὴ ποὺ δείχνει τὴν ἐξάντλησι ποὺ τὸν παιδεύει. Οὔτε πρόκειται νὰ θυμηθῶ. Τὸ καλύτερο λοιπὸν εἶναι νὰ τελειώνης. Δόσε διαταγὴ νὰ μὲ σκοτώσουν.

Ἐνα σατανικὸ χαμόγελο σχεδιάζεται στὸ πρόσωπο τοῦ ἀρχικατασκόπου.

— Εἶσαι πολὺ διασπικὸς βλέπω, καθηγητὰ Χάρισσον! Θὰ πεθάνης φυσικὰ μιὰ μέρα, ἀφοῦ δὲν ἐννοεῖς νὰ μᾶς πῆς κάτι γιὰ τὰ πειράματα ποὺ ἔκανες γιὰ τὸ κοβάλτιο. Μὰ θὰ περιμένω ἀκόμα λίγο. Ὅταν ὅμως ἐξάντληθῇ ἡ ὑπομονή μου...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἀποστεωμένο πρόσωπο σηκώνεται καὶ προχωρεῖ μὲ ἀργὸ βῆμα

πρὸς τὴν πόρτα. Στέκεται πῖ σω ἀπὸ τὰ κάγκελα.

— Σὲ παρακαλῶ, Φρέλιχ, λέει καὶ ἡ φωνὴ του τρέμει ἐλαφρά. Μὴ μὲ βασανίζης περισσότερο. Ἐνα μῆνα τώρα κλεισμένος ἐδῶ μέσα σὲ τοῦτο τὸ πηγάδι...

— Δὲν ἔχεις μυαλό, Χάρισσον!, τὸν κόβει ὁ ἀρχικατάσκοπος. Ἄν σκεπτόσουν πῶς ἔχεις παιδιὰ καὶ γυναῖκα θὰ φερνόσουν διαφορετικά. Δυὸ νούμερα μονάχα μᾶς χρειάζονται. Ἄν μιλήσης, γίνεσαι πλούσιος.

Ὁ Χάρισσον τὸν κυττάζει λοξά.

— Δὲν θὰ προδώσω ποτὲ τὴν πατρίδα μου!, ἀποκρίνεται ἀπότομα.

Μιὰ σατανικὴ λάμψη φωτίζει τὰ μάτια τοῦ Φρέλιχ.

— Ἡ πατρίδα σου σὲ θεωρεῖ κι' ὅλας προδότῃ!, λέει καὶ χαμογελάει. Ἀπὸ προχτὲς ὅλες οἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουν τὶς φωτογραφίες σου καὶ πρωτοσέλιδα ἄρθρα μὲ τίτλους: «Ὁ καθηγητὴς Πῆτερ Χάρισσον ἐδραπέτευσε εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν διὰ νὰ πωλήσῃ σὲ ἐχθρική δύναμι τὸ μυστικὸ τῆς βόμβας τοῦ κοβαλτίου!» Κάτι τέτοιους τίτλους δημοσιεύουν γιὰ σένα οἱ ἐφημερίδες.

Τὸ βλέμμα τοῦ καθηγητῆ σκότεινιάζει.

— Δὲ λὲς ἀλήθεια!, γρυλλίζει. Δὲ μποροῦν νὰ μὲ λένε προδότῃ!

— Καὶ ὅμως! Ἡ ἀπαγωγὴ σου ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους

μου ἔγινε βλέπεις τόσο ἀριστοτεχνικά, πού ὅλοι πιστέψανε πὺς τῶσκάσες μονάχος σου.

Βάζει τὸ χέρι στὴν τσέπη, δαγκίζει μιὰ διπλωμένη ἐφημερίδα καὶ τὴν πετάει μέσα στὸ κελλί.

— Διάβασε καὶ θὰ καταλάβῃς!, τοῦ λέει.

Ὁ Χάρισσον ὅμως δὲν προσέχει τὴν ἐφημερίδα πού πέφτει στὸ πάτωμα. Μιὰ φοβερὴ ὀργὴ ἔχει φουντώσει μέσα του καὶ ξαφνικὰ σφηνώνεται στὸ μυαλό του κάτι κι' ἀποφασίζει νὰ κάνῃ μιὰ τρέλλα. Τινάζει τὰ κοκκαλιάρικα χέρια του πρὸς τὰ ἔμπροσ, περνάει τὰ μπράτσα του ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελα καὶ τὰ δάκτυλά του τυλίγονται σὰν φίδια γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ ἀρχικατασκόπου!

— Εἶσαι ἓνα συχαμερὸ σκουληκι!, μουγγρίζει.

Καὶ τὸν τραβάει μὲ δύναμι πρὸς τὰ σίδερά. Ὁ Φρέλιχ ξαφνιασμένος ἀπὸ τοῦτη τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐπίθεσι, γέρνει πλάγια καὶ μὲ τὰ χέρια του παλεύει ν' ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ τὸν θανάσιμο κλοιό. Αἰσθάνεται νὰ τοῦ κόβεται ἡ ἀνάσα, οἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ του φουσκώνουν καὶ δυὸ πυρωμένα μαχαίρια χοροπηδοῦν στὰ πνεμόνια του.

— Πρέπει νὰ πεθάνῃς, κακοῦργε!, λέει βραχνὰ ὁ Χάρισσον καὶ τὸ βλέμμα του ἔχει γίνῃ θολό. Μονάχα ἔτσι θὰ γλυτώσουν οἱ ἀνθρώποι ἀπὸ τὰ ματωμένα νύχια σου!

Λίγο ακόμα κι' ο αρχικα-
τάσκοπος θα ήταν νεκρός.
Μά τούτη την πιό κρίσιμη
στιγμή ο άνθρωπος με τὸ αὐ-
τόματο πλησιάζει καὶ με τὴν
ανάποδη τοῦ ὅπλου του κα-
ταφέρνει ἓνα δυνατὸ χτύπη-
μα στὸ κεφάλι τοῦ καθηγητῆ.
Ἐκεῖνος, ἐξαντλημένος ἀπὸ
τὴν ὑπεράνθρωπη προσπά-
θεια ποῦ ἔχει καταβάλει, αἰ-
σθάνεται σὰν νὰ χάνεται τὸ
ἔδαφος ἀπὸ τὰ πόδια του. Ζα-
λίζεται, τὰ δάχτυλα χαλαρώ-
νουν, κάνει μερικά βήματα
πίσω καὶ σωριάζεται χαμῶ.

Ὁ Φρέλιχ φέρνει τὰ χέρια
στὸ λαιμὸ του, παίρνει μιὰ
βαθεῖα ἀνάσα καὶ προσπαθεῖ
νὰ χαμογελάσει. Εἶναι χλω-
μὸς ὡς τόσο καὶ τρέμει. "Ο-
πως ὅλοι οἱ δολοφόνοι, εἶναι
δειλός.

— Σ' εὐχαριστῶ, Μάρ-
μπιν!, λέει. "Αν δὲν ἦσουν
κοντά, μπορεῖ καὶ νὰ τὴν πά-
θαινα. Ἐχεις πενήντα δολ-
λάρια ρεγάλο νὰ πῆς ἓνα
ποτήρι. Εὐχαρίστως θὰ τοῦ
φύτευα δυὸ σφαίρες στὸ κε-
φάλι. Μά, βλέπεις, μᾶς χρει-
άζεται ζωντανός. Γεῖά σου.

Καὶ με διασπικτὸ δῆμα ἀ-
πομακρύνεται πηγαίνοντας
πρὸς τὴν πόρτα τοῦ ἀσανσέρ.

Ὁ Τζιμ Γκάφας καλ-
πάζει ἡρωϊκὰ καὶ οἶχνε
...στὸ γάμο τοῦ Καρ-
γκιόζη!

Η ΝΥΧΤΑ ἔχει προχωρήσει
άρκετὰ καὶ ὁ Τζιμ Γκά-
φας καβάλλα στὸ ἀτίθασσο
ἄλογό του... ταξιδεύει πρὸς

τὸ ἄγνωστο! Ἐχει πέσει ὁ-
λάκερος με τὰ μούτρα ἀπάνω
στὴ ράχη τοῦ ζώου, τὰ γκέ-
μια ἔχουν ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέ-
ρια του κι' ἔχει γαντζωθῇ ἀ-
πάνω στὴ χαίτη τοῦ ἀλόγου.
Τὰ μάτια του ἔχουν γίνει με-
γαλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φο-
ρὰ καὶ κυττάζουν δεξιὰ καὶ
ἀριστερὰ με τρόπο. Εἶναι νὰ
τὸν λυπᾶται κανεὶς με τὰ χά-
λια ποῦ ἔχει.

Οὔτε κι' ὁ ἴδιος ξέρει πῶς
βρέθηκε σ' αὐτὴ τὴ θέσι. "Ο-
ταν πέσανε ἀπὸ τὶς καλαμι-
ές οἱ πρώτοι πυροβολισμοὶ
καὶ μιὰ σφαῖρα πέρασε πάνω
ἀπὸ τὸν ὦμο του, ὁ Τζιμ Γκά-
φας νόμισε πῶς ...πέθανε καὶ
γλύστρησε κάτω ἀπὸ τὴν κοι-
λιά τοῦ ἀλόγου του. Ὑστε-
ρα ὅμως, σὰν εἶδε πῶς ἦταν
ἀκόμα... ζωντανός, πήρε κου-
ράγιο κι' ἐτοιμάστηκε νά...
ἐπιτεθῇ! Ὅμως τὸ ἄλογο
ἀγρίεψε κι' ἄρχισε νὰ καλπάζει.
Ὁ χαζὸς ἀραπάκος τότε
τὰ ἔχασε καὶ τᾶκανε βάλας-
σα! Πῆρε τὸ κατόπι τρέχον-
τας τὸ ἄλογο καὶ κατάφερε
νὰ πιᾶσῃ τὰ γκέμια τοῦ ποῦ
σερνόντουσαν στὸ ἔδαφος.
Σαλτάρει στὴ ράχη του καὶ
ὑστερὰ... δὲ θυμᾶται τίπο-
τα!

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα καλ-
πάζει πρὸς τὸ ἄγνωστο! Ἐ-
χει χάσει τοὺς φίλους του
καὶ ἄδικα κοπιᾶζει νὰ φέρῃ
σ' ἓνα λογαριασμὸ τὸ ἀγριε-
μένο ζῶο. Δὲν τὸν ἀκοῦει καὶ
διασχίζει τὴ σκοτεινὴ κοιλά-
δα σὰν ἀστραπή. Ἀπὸ στιγ-
μὴ σὲ στιγμὴ ὁ Τζιμ Γκάφας

κινδυνεύει νὰ γκρεμιστῇ καὶ νὰ γίνῃ... κιμᾶς!

— "Ἄλογο, ἄλογάκι μου, παρακαλᾷ. Κάνε μου τὴ χάρι νὰ σταματήσης νὰ θρῶ τὴν παρέα μου. Θὰ μὲ ὑποχρεώσης, ἄλογο ἄλογατάκι μου. Σταμάτα γιατί δὲν ξέρω τί μοῦ γίνεται!

Ἄλλὰ τὸ ἄλογο οὔτε χαμπαρίζει ἀπὸ παρακλήσεις οὔτε δέχεται κουβέντες καὶ συνεχίζει τὸν ἐξωφρενικὸ δρόμο του.

— Μεγάλε Θεέ τῶν νέγρων! Ἐμπλεξα ἄσκημα!, λέει κλαψιάρικα. Τοῦτο ἐδῶ τὸ ἄλογο φαίνεται πὼς δὲ χωνεύει τοὺς νέγρους καὶ βάλλῃ κε νὰ μὲ ξεκάνῃ. Ἀμάν! Θὰ μὲ φάει μπαμπέσικα! Βοήθεια!

Εἶναι περισσότερο ἀπὸ δυὸ ὥρες ποὺ ταξιδεύει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ τὸν πονάει ὁ λάκερο τὸ κορμί. Τώρα τὸ ἄλογο, ποὺ πηγαίνει ὅπου θέλει, περνάει ἓνα βαθὺ φαράγγι καὶ μπαίνει σ' ἓνα στενὸ μονοπάτι ποὺ ἀνηφορίζει σὲ μιὰ πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ. Κατὰ τὸ δεξιό του χέρι οἱ ἄγριοι κάκτοι σχηματίζουν ἓνα σκοτεινὸ παραπέτασμα, πίσω ἀπὸ τὸ ὅποιο κάθε στιγμὴ ὁ φοβισμένος Τζὶμ νομίζει ὅτι βλέπει νὰ ξεπετιοῦνται ἄγριοι ἐρυθρόδερμοι.

— Μεγάλε Θεέ τῶν νέγρων, βοήθησέ με!, παρακαλᾷ, καὶ βάλε... μυαλὸ σ' αὐτὸ τὸ ἄλογο ποὺ τρελλάθηκε.

Εὐτυχῶς ποὺ ἔχει καὶ τὰ δυὸ ἐξάσφαιρα μαζί του καὶ

κάμποσες σφαίρες. Αὐτὸ εἶναι μιὰ παρηγορία. Γιατὶ κάθε τόσο ρίχνει κι' ἀπὸ ἔναν πυροβολισμὸ καὶ παίρνει... κουράγιο. Πυροβολεῖ καὶ καθὼς οἱ πλαγιὲς στέλνουν πίσω τὸν ἀντίλαλο καὶ οἱ χαράδρες γεμίζουν βροντές, ὁ Τζὶμ καμαρώνει καὶ γίνεται... θηρίο ἀνήμερο.

— Δὲ θ' ἀφήσω ἐρυθρόδερμο γιὰ ἐρυθρόδερμο ἀπόψε!, γρυλλίζει. Θὰ ταράξω τοὺς θάμνους καὶ τοὺς κάκτους στὶς πιστολιές καὶ σ' ὅποιον βαστάει ἄς ξεμυτίσῃ! Ἐνὸς εἶναι ὁ Τζὶμ ὁ Γκάφας, ὁ ἀτρόμητος! Πίσω ὅλοι καὶ σὰς ἔφαγα.

Καὶ μπάμ! καὶ μπούμ! Καὶ πάλι μπάμ καὶ μπούμ! Καὶ δόστου ἄπ' τὴν ἀρχὴ μπούμ καὶ μπάμ καὶ... κάνει κόσκινο τὰ φυλλώματα! Καὶ τὸ ἄλογο ὅλο καὶ ἀγριεύει περισσότερο καὶ χίλιες φορές κάθε λεπτὸ κινδυνεύει νὰ γκρεμοτσακιστῇ ὁ Γκάφας καὶ ἀρχίζει πάλι κλαψιάρικα:

— Ἀμάν, ἄλογο ἄλογάκι μου! Σταμάτα γιατί ξεδιδῶ θηκα. Χριστούλη μου, πᾶνε τὰ νεφράκια μου καὶ ἡ μεσοῦλα μου! Ἐγὼ σὰ χαλασμένη φυσαρμόνικα. Σταμάτα, νὰ χαρῆς τὸν πατέρα σου, ἄλογάκι μου.

Ἀλλὰ τὸ ζῶο ὅλο καὶ ἀνεβαίνει μὲ καλπασμὸ τὸ μονοπάτι καὶ δὲν ἀκούει τίς παρακλήσεις τοῦ Γκάφα. Ἀκολουθεῖ τὸ δρόμο ποὺ λίγο νωρίτερα εἶχε ἀκολουθήσει ἡ

μελαχροινή "Ελλεν (*) που βρίσκεται τώρα αιχμάλωτη στα χέρια των 'Ινδιάνων. Έκεί κάπου κοντά, χωρίς φυσικά να τὸ υποψιάζεται ὁ χαλὸς ἀραπάκος, εἶναι τὸ χωριὸ τῶν ἐρυθροδέρμων, ὅπου ἐτοιμάζεται ἡ θυσία στὸν Μεγάλο Πέσчин καὶ μιὰ μεγάλη φωτιά ὑψώνει τὶς φλόγες τῆς πρὸς τὸν οὐρανό, περιμένοντας ὡς ἐξιλαστήριο θῦμα τὴν "Ελλεν Τζόρνταν, τὴν ὁμορφὴ βοηθὸ τοῦ Μὰκ Ντάνυ.

Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρεῖ ὁ Τζιμ Γκάφας καὶ καθὼς ἀνηφορίζει, κάνει θραύσι στοὺς κάκτους καὶ στοὺς θάμνους ριχνοντας στό... γάμο τοῦ καραγκιόζη! Οἱ πιστολιές ὅμως αὐτὲς εἶναι πού θὰ μπερδέσουν σὲ λίγο περισσότερο τὰ πράγματα καὶ θὰ βάλουν σὲ καινούργιες σκοτούρες τὸν λιχουδὴ ἀραπάκο καὶ τοὺς φίλους του...

"Οπου ἡ "Ελλεν ἀγωνίζεται γιὰ τὴ ζωὴ τῆς καὶ ὁ Τζιμ Γκάφας λιποθυμᾷ

ΤΑ ΤΥΜΠΑΝΑ χτυποῦν δαιμονισμένα. Ἡ μεγάλη φωτιά καίει κάμποσες ὥρες τώρα στὴ μέση τῆς πλατείας τοῦ Ἰνδιάνικου χωριοῦ. Ἐρυθρόδερμοι, μὲ παράξενα σχέδια στὰ πρόσωπα καὶ στὰ γυμνὰ κορμιά τους, μὲ φτερά στὸ κεφάλι καὶ χαίμαλιά στὸ λαιμό, χορεύουν ἐξαλλους

πολεμικοὺς χοροὺς γύρω ἀπὸ τὸ ξόανο τοῦ Θεοῦ Πέσчин, πού λατρεύουν ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια. "Αλλοι, γυναῖκες, ἄντρες καὶ παιδιὰ, καθισμένοι σταυροπόδι στὸ χῶμα, σχηματίζουν ἓνα μεγάλο κύκλο στὴν πλατεία καὶ τραγουδοῦν, κουνώντας πότε δεξιά, πότε ἀριστερὰ μὲ τὸ ρυθμὸ τῶν τὰμ-τὰμ τὸ κορμὶ τους, τραγούδια πού μοιάζουν μὲ ψαλμοὺς καὶ μοιρολόγια. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι γεμάτη ἀπὸ καπνοὺς, φλόγες θυμιάματα καὶ λαρυγγόφωνα οὐρλιαχτά. "Ολοι οἱ κάτοικοι τοῦ μικροῦ Ἰνδιάνικου χωριοῦ ἔχουν μαζευτῇ ἐκεῖ νὰ γιορτάσουν τὴν μεγάλη αὐτὴ νύχτα τῆς θυσίας. Στὰ μάτια τους ἀστράφτει ὁ ἄγριος φανοτισμός, πού ἔχει γεμίσει τὶς ψυχὲς τους, καὶ περιμένουν ἀνυπόμονα τὴ μεγάλη στιγμή πού ἡ ἄσπρη γυναῖκα θὰ ριχτῇ θῦμα στὶς φλόγες, νὰ βρῇ ἐκεῖ φριχτὸ μαρτυρικὸ θάνατο.

Κοντὰ στὴ φωτιά, ὁ μέγας ἱερέας ὁ μάγος τῆς φυλῆς στέκει ὄρθιος καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του βγαίνουν ἀκατανόητα λόγια πού μοιάζουν σὰν προσευχή. Γονατιστῇ στὰ πόδια του, χειροπόδαρα δεμένα, εἶναι ἡ "Ελλεν. Στέκει μὲ χλωμὸ πρόσωπο καὶ παρακολουθεῖ τὶς μεγάλες φλόγες, πού σὲ λίγο θὰ τὴν δεχτοῦν σὲ μιὰ θανάσιμη περίπτωση.

— Θεέ μου, παρακαλεῖ μέ σα της. Κάνε νὰ τελειώση

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος: «Στὰ χέρια τῶν ἐρυθροδέρμων».

όσο γίνεται πιο γρήγορα το μαρτύριο τούτο.

Η καρδιά της χτυπάει βιαστικά κι' έχει χάσει κάθε έλπίδα. 'Ο νους της είναι στα αγαπημένα πρόσωπα,

Το κορίτσι άσπάζει σ'άν όγκω-
λιό του τόν λιπόθυμο Τζιμ Γκά-
φα! ...

που δέν πρόκειται νά ξαναδη-
πιά. 'Ο όμορφος έφηβος, ό
παλῆς και αγαπημένος συμ-
μαθητής της, ό Μάκ Ντάνυ,
είναι βέβαια πολύ μακριά ά-
πό έδω και ούτε φαντάζεται

τή δύσκολη θέσι της. Αύτες
τις τελευταίες στιγμές της
ζωής της τόν σκέπτεται και
δοκρύζει. "Αν όλα θά τελει-
ώσουν σέ λίγο.

"Ένα παγωμένο χέρι πέ-
φτει ξαφνικά άπάνω στή ρά-
χη της. 'Ο μεγάλος ιερέας,
ένas ψηλός άντρας με θαμμέ-
νο πρόσωπο, φτερά στο κε-
φάλι και χρωματιστές χάν-
τρες στο λαιμό, στέκει άπό
πάνω της. Γυρίζει τρομαγμέ-
νη σάν νά την άγγιξε φίδι.
'Ο έρυθρόδερμος κρατάει ένα
μαχαίρι, πού άστράφτει κα-
θώς άντανakλoύν άπάνω του
οι φλόγες. 'Η κοπέλλα αισθά-
νεται τήν καρδιά της έτοιμη
νά σπάσει. "Έφτασε λοιπόν ή
τελευταία ώρα της; Θά τήν
σφάξουν σίγoupa και κατο-
πιν θά τήν ρίξουν στή φωτιά.

"Ομως δέν είναι αυτό πού
φοβάται. Τό μαχαίρι κατε-
βαίνει άργά, αλλά δέν άγγί-
ζει τό κορμί της. 'Ο έρυθρό-
δερμος κόβει με προσοχή τά
σκοινιά πού τήν κρατούν δε-
μένη. "Υστερα τήν υποχρεώ-
νει νά σηκωθή.

— 'Η ώρα της μεγάλης θυ-
σίας πλησιάζει, της λέει με
παρεφθαρμένα άγγλικά. 'Η
άσπρη γυναίκα πρέπει νά εί-
ναι εύχαριστημένη πού θά
παντρευθή τόν Θεο Πεσχίν.

'Η "Ελλην τόν κυττάζει
σάν χαμένη. Τώρα πού έχει
τά χέρια ελεύθερα αισθάνε-
ται πιο καλά. Δέ μιλάει, άλ-
λά τό μυαλό της δουλεύει γο-
γά. 'Ο άνθρωπος πού έκοψε
τά σκοινιά κάνει ένα σημείο

πρὸς ἐκείνους, ποὺ βρίσκονται λίγο πιὸ πέρα. Μιά γυναίκα με μπροτζίνο κορμί πλησιάζει κρατώντας ἕνα μεγάλο ἀσημένιο δίσκο στὰ χέρια της. Μέσα σὲ τοῦτο τὸ δίσκο βρίσκεται μιὰ γαλάζια ρόμπα σκεπασμένη, με ἀγριολούλουδα, ποὺ ἔχουν ἕνα παράξενο καὶ δυνατὸ ἄρωμα.

Ὁ ἐρυθρόδερμος ἱερέας, ποὺ στέκει πλάϊ στὴ μελλοθάνατη "Ἐλλεν, παίρνει τὴν ρόμπα, τὴν ξεδιπλώνει καὶ ψιθυρίζοντας ἀκατάληπτες προσευχές τὴν σηκώνει ψηλὰ καὶ τὴν δείχνει σ' ὅλους τοὺς γύρω. Οἱ Ἰνδιάνοι βγάζουν λαρυγγόφωνα οὐρλιαχτὰ καὶ ἀπότομα τὰ τύμπανα σταματοῦν νὰ χτυποῦν. Μιά καταθλιπτικὴ σιωπὴ ἀπλώνεται καὶ δὲν ἀκούγεται τώρα παρὰ ὁ θόρυβος, ποὺ κάνουν τὰ ξύλα καθὼς, καίγονται στὴ φωτιά. Ὁ μάγος γυρίζει πρὸς τὴν "Ἐλλεν.

— "Ἀσπρη γυναίκα, τῆς λέει με ἐπίσημη φωνή. Ὁ μεγάλος Θεὸς σὲ διάλεξε ἀνάμεσα στὶς ἄλλες γυναῖκες. Εἰσαι ἡ διαλεχτὴ ἀνάμεσα στὶς διαλεχτές καὶ σὲ λίγο ἡ ψυχὴ σου χαρούμενη θὰ ταξιδεύη μέσα ἀπὸ τὶς φλόγες πηγαίνοντας σὲ προϋπάντησί του. Τοῦτο τὸ γαλάζιο φόρεμα, ποὺ ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ ἀνέμου, θὰ σὲ φέρη, ἄσπρη γυναίκα, πιὸ σύντομα κοντὰ του. Ἐτοιμάσου νὰ τὸ φορέσης. Σὲ λίγες στιγμές, ὅταν τὸ πορτοκαλὶ ἄστρο ποὺ λά-

μπει στὸν οὐρανό, ἀνταμώσῃ τὴ γραμμὴ τῆς εὐτυχίας, ἐσύ θὰ κάνῃς τὸ ἀποφασιστικὸ βήμα ἀπὸ τὸν μάταιο τοῦτον κόσμον πρὸς τὴν αἰωνιότητα καὶ τὴν ἀθανασία. Σὲ μακαρίζω,

Τότε ἡ γροθιά τοῦ Γερακιοῦ συντρίβει τὸ κρανίον τοῦ κακούργου!

Ἄσπρη γυναίκα! "Ὅλοι σὲ μακαρίζουμε!

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀντηχεῖ παράξενα μέσα στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας. Φτάνει σὰν ἀπὸ κάπου μακριὰ στ' αὐτιά της.

Τὸν ἀκούει ὑπνωτισμένη. "Ὁ-
μως ἡ κάθε ἵνα τοῦ κορμιοῦ
της εἶναι τενωμένη καὶ ἔχει
πάρει τὴν ἀπόφασιν. "Ὁχι.
Δὲν θὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ τὴν
κόψουν! Εἶναι ἕτοιμη. Τὸν ἀ-
φίνει νὰ τὴ ζυγώσῃ καὶ καμώ-
νεται πῶς τάχα δέχεται νὰ
φορέσῃ τὸ γαλάζιο φόρεμα.
Ξαφνικὰ ὅμως τὸ χέρι της κά-
νει μιὰ κίνησιν πρὸς τ' ἀπά-
νω καὶ ἡ κόωξ τῆς παλάμης
της χτυπάει σὰν κοφτερὸ ἄ-
τσολι τὸ σαγόνι τοῦ μάγου.
Ταυτόχρονα τινάζει τὸ ἄλλο
τῆς χερί καὶ τὰ δάχτυλά της
τενωμένα καὶ ἀλύγιστα συ-
ναντῶν τὸ στομάχι του. Ὁ
μάγος μὲ τὰ φτερά στὸ κεφάλι
καὶ τὸ βαμμένο πρόσωπο
κάνει ἕναν ἀπαίσιο μορφα-
σμό, ἀφίνει τὸ φόρεμα ποὺ
κρατᾷ καὶ προσπαθεῖ νὰ
φουχτιάσῃ τὸ μαχαίρι ποὺ ἔ-
χει στὴ μέση του. Μὰ ἡ κο-
πέλλα δὲν τὸν ἀφίνει. Ἐπω-
φελομένη ἀπὸ τὴ γενικὴ κα-
τάπληξι, σαλτάρει πλάγια
καὶ ἡ δυνατὴ γροθιά της προσ-
γειώνεται στὸ δεξιὸ μάγουλό
του. Ὁ ἐρυθρόδερμος, ζαλι-
σμένος ἀπὸ τὰ προηγούμενα
χτυπήματα, κλονίζεται τώ-
ρα, κάνει μερικά βήματα πί-
σω καὶ πέφτει ἀνάσκελα στὴ
φωτιά. Οἱ μεγάλες φλόγες τὸν
ἀγκολιάζουν καὶ ἀφίνει μιὰ
ἀνατριχιαστικὴ κραυγή...

Τότε ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ ἔ-
χουν μείνει βουβοὶ καὶ παγω-
μένοι ἀπὸ τὴν ἐκπληξι, βγά-
ζουν λυσσασμένα οὐρλιαχτὰ
καὶ σαλτάρουν πρὸς τὸ κέν-
τρο τῆς πλατείας. Τὰ μαῦρα
μάτια τους εἶναι θολὰ καὶ στα

χέρια τους κρατοῦν τσεκού-
ρια καὶ ἀκόντια.

Ἡ κοπέλλα διατηρεῖ τὴν
ψυχραιμίαν της. Μὲ σφιχτὰ τὰ
δόντια, περιμένει. Θὰ παλαί-
ψῃ καὶ θὰ πεθάνῃ. Χίλιες φο-
ρὲς καλύτερος ὁ θάνατος ἀπὸ
ἕνα δηλητηριασμένο βέλος ἢ
ἀκόντιο παρὰ τὸ φριχτὸ μαρ-
τύριο τῆς φωτιάς. Περιμένει
μὰ παραξενεύεται πῶς κα-
νεὶς δὲν τὴν προσέχει αὐτὴ
τὴν κρίσιμην στιγμή. "Ὅλοι ἔ-
χουν τὸ νοῦ τους στὸν μεγά-
λο μάγο ποὺ ἔχει πέσει στὶς
φλόγες καὶ προσπαθοῦν νὰ
τὸν σώσουν...

Καὶ τότε ἀκούγονται οἱ πι-
στολιές ποὺ ρίχνει στοὺς κακ-
τους... Ὁ Τζιμ Γκάφας! Μονο-
μιᾶς ἕνας πανικός ἀπλώνεται
ἀνάμεσα στοὺς Ἰνδιάνους. Οἱ
πιστολιές ζυγώνουν ὅλο καὶ
περισσότερο καὶ φτάνουν σὰν
βροντὲς καὶ ἀστροπελέκια στ'
αὐτιά τους. Τὰ γυναικόπαιδα
σκορπίζουν βγάζοντας ἀναρ-
βρες κραυγές. Κάτι τρομερὸ
πρέπει νὰ συμβαίνει σίγουρα
ὀπότε. Μέσα στὸ γεμάτο προ-
λήψεις μυαλό τους σφηνώνον-
ται παράξενες ἰδέες. Ὁ θά-
νατος τοῦ μάγου μέσα στὶς
φλόγες ἐξώργησε σίγουρα
τὸν θεὸ Πέσχιν καὶ στοὺς
στέλνει κεραυνούς. Δὲν μπο-
ρεσαν νὰ τὸν προστατέψουν
ἀπὸ τὴν ἄσπρη γυναῖκα καὶ
ὁ μενάλος Θεὸς "Ἡλῖος θέ-
λει νὰ ἐκδικηθῇ...

Ἡ ἔλλην βλέπει τὴν ἀνα-
ταραχὴ καὶ καταλαβαίνει πῶς
τοῦτο εἶναι μιὰ εὐκαιρία. "Ἡ
τώρα ἢ ποτέ! Γλιστράει στὸ
σκοτάδι σὰ φάντασμα καί, ὁ-

ταν δρίσκεται στη σκιά, αρχίζει να τρέχει με όλες της τις δυνάμεις, κατηφορίζοντας το στενό μονοπάτι...

Ξαφνικά σταματάει. Κρύβεται πίσω από έναν ψηλό θάμνο. Μέσα στη νύχτα, ακούει ποδοβολητό και διακρίνει έναν καθαλλάρη που έρχεται προς το μέρος της. Πυροβολεί κάθε τόσο και καλπάζει. Κρατάει την άναπνοή της. Ένα τρελλό σχέδιο έρχεται στο νου της. Τόν άφηνει να πλησιάσει και, καθώς το άλογο περνάει δίπλα της, τινάζεται σαν αϊλουρος, σκαρφαλώνει στη ράχη του και πιάνει τα γκέμια.

—Μεγάλε Θεέ των νέγρων! θγάζει μία φωνή ό καθαλλάρης που δέν είναι άλλος από τον Τζίμ Γκάφα. Με φάγανε μπαμπέσκια οί έρυθροδερμοί! Βοήθεια! Παραδίνομα!

Και πέφτει λιπόθυμος. Εύτυχώς ή Έλλεν τον άναγνωρίζει άμέσως και τον συγκρατεί. Άρπάζει το έξάσφαίρο από το χέρι του, τό περνάει στη ζώνη της, παίρνει στην άγκαλιά της τον άραπάκο και φουχτιάζει τά γκέμια. Το άτίθασσο άλογο καταλαβαίνει τώρα πώς έχει να κάνη μ' έναν έμπειρο καθαλλάρη και σταματάει τον ξέφρενο δρόμο του. Με μιάν επιδέξια κίνησι ή τολμηρή κοπέλλα ύποχρώνει τό ζώο να πάρη μιάν στρεφή στο στενό μονοπάτι και τό άλογο αρχίζει τώρα να κατηφορίζει προς τά κάτω.

Η Έλλεν είναι χαρούμενη και άνήσυχη μαζί. Χαίρε-

ται που γλύτωσε από τά χέρια των έρυθροδέρμων, αλλά άνησυχεί για τόν Μάκ Ντά-νυ. Δέν μπορεί να έξηγήση πώς ό Τζίφ Γκάφας δρέθηκε μονάχος σέ τούτη την έρημιά. Προσπαθεί να τόν συνεφέρει, να τόν ρωτήσει, να μάθη, γιατί ή άγωνία την πνίγει, αλλά εκείνος συνεχίζει ...τή λιποθυμία του και φοβάται ν' άνοιξη τά μάτια.

Τό άλογο ως τόσο έχει φτάσει πάλι στην πετρώδη κοιλάδα με τούς βάλτους και, παρ' όλο που είναι κατάκοπο, συνεχίζει τον καλπασμό του μέσα στη νύχτα, σφυροκοπώντας τό σκληρό έδαφος. Και ή Έλλεν, καθώς είναι βυθισμένη σέ πικρούς στοχασμούς, δέν καταλαβαίνει πώς δέν βρίσκεται στο σωστό δρόμο. Έχασε τόν προσανατολισμό και τό άλογο, που καλπάζει μ' αυτήν και τόν λιποθυμισμένο Τζίμ Γκάφα στη ράχη του, δέν κατευθύνεται προς τό Βί-κλαντ. Ταξιδεύει κατά τη Δύσι, προς τίσ Λίμνες του Άλατιού, όπου συχνάζουν άνθρωποι του σκιοινιού και του παλουκιού, τυχοδιώκτες και φονιάδες...

Από καθαλλάρηδες πο-
λεμούν με άνδρεία και
αίχμαλωτίζονται προ-
δοτικά

Ο ΣΕΡΙΦΗΣ Νικ Πάτερ-
σον, κρατάει άπότομα
τά γκέμια του άλόγου του και
χαϊδεύει τη βραχύκαννη κα-
ραμπίνα, που έχει κρεμασμέ-
νη στη σέλα. Τό διαπεραστι-

κὸ βλέμμα του ψάχνει πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, προσπαθώντας νὰ τρυπήσῃ τὸ σκοτάδι. Πίσω του ὁ Μὰκ Ντόννυ, μὲ τὰ χέρια στὶς λαβὲς τῶν πιστολῶν του, κυττάζει κι' αὐτός. Βρίσκονται σ' ἓνα βαθὺ φαράγγι. Κι' ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς κατεβαίνουν ἀπότομα οἱ πλαγιὲς τοῦ βουνοῦ. Ἀπάνω, ψηλὰ ἀπ' τὰ κεφάλια τους, φαίνεται μιὰ λουρίδα οὐρανοῦ μὲ ἄστρα.

—Κάτι δὲν μ' ἄρεσει σὲ τοῦτο τὸ σκοτεινὸ πηγάδι!, λέει ὁ Πάτερσον. "Ακουσες λίγο πιὸ πρὶν κάτι σὰν κραυγὴ κουκουβάγιας;

—Ναί, παραδέχεται ὁ Μὰκ. "Ήταν μιὰ κουκουβάγια...

—Βάζω στοίχημα τὸ κεφάλι μου πὼς ἐκεῖνος ποὺ ἄφησε τὴν κραυγὴ αὐτὴ δὲν εἶχε φτερά, κάνει σκεπτικὸς ὁ σερίφης. Ὑποψιάζομαι πὼς εἶναι κάποιος ποὺ κρατᾷ μιὰ καραμπίνα στὰ χέρια καὶ παραμονεύει. Ἡ κραυγὴ τῆς κουκουβάγιας ἦταν ἓνα σύνθημα γιὰ τὴν παρέα του, ποὺ πρέπει νὰ βρίσκεται κάπου ἐδῶ κοντὰ.

Περιμένουν λίγο. Ἀφουγκράζονται. Ἡ κραυγὴ τῆς κουκουβάγιας δὲν ξανακούγεται. Ἀρχίζουν πέλι νὰ προχωροῦν μὲ τεντωμένα ὅλα τους τὰ νεῦρα. Ὑστερα ἀπομερικά θήματα ὅμως τὸ ἄλογο τοῦ Πάτερσον, ποὺ προχωρεῖ πρῶτο, στηλώνεται στὰ μπροστινὰ του πόδια καὶ ὁ σερίφης νοιώθει μιὰ χαρακτηριστικὴ ἀνατριχίλα νὰ διατρέχῃ τὸ κορμί του. Κυττάζει

γύρω. Ὑστερα σηκώνει τὸ κεφάλι ψηλά.

—Τὸ ἄλογό μου, λέει, δὲν γελιέται ποτέ. Ὁ Ἀετός μου μυρίζεται ἀπὸ μακριὰ τὸν κίνδυνο. Κάτι συμβαίνει, Μὰκ! Τὰ πιστόλια σου...

Καὶ μονομιᾶς, πρὶν σταματήσῃ νὰ μιλήσῃ, μὲ ἀστραπιαῖες κινήσεις, ἀρπάζει τὴν καραμπίνα, τὴ σηκώνει στὸν ὦμο καὶ σημαδεύει ψηλά. Δυὸ σφαῖρες, ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, φεύγουν σφυρίζοντας πρὸς τὰ φρύδια τοῦ γκρεμοῦ. Δυὸ γλῶσσες φωτιάς καὶ δυὸ βροντὲς. Μιὰ σκιά, ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ ἓνα πυκνὸ φύλλωμα κάκτου, τινάζεται ὀρθή. "Ἐνα οὐρλιαχτὸ πόνου γεμίζει τὸν ἀέρα καὶ κάποιος κατρακυλᾷ στὸ κενὸ μὲ ἀνοιχτὰ τὰ χέρια, παρασύροντας μαζί του πέτρες καὶ χώματα.

—Εἶσαι ἄσσος στὸ σημάδι, Πάτερσον!, λέει μὲ θαυμασμό ὁ Μὰκ καθὼς κυττάζει γύρω μὲ ἓνα περιστροφὸ στὸ κάθε χέρι. "Ἐκανες διὰ νὰ!...

Ἀλλὰ δὲν προφταίνει νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του. Κάτι βλέπει ποὺ τὸν ξαφιάζει.

—Κύτταξε ἐκεῖ, σερίφη!, φωνάζει.

Μιὰ μικρὴ, τόση δά, φλόγα σέρνεται στὸ χῶμα. Ἐνα λουλούδι φωτιάς χορεύει τρέχοντας μπροστὰ τους. Ὁ Πάτερσον κυττάζει ἐκεῖ ποὺ τοῦ δείχνει καὶ τὸ βλέμμα του γίνε-ται θολό.

—Δυναμίτης! Ἀπομακρύνσου, Μὰκ.

Τινάζονται πρὸς τὰ πίσω. κάτω ἀπὸ τ' ἄλογα, τὰ τραβοῦν μὲ τὰ γκέμια, ἀπομακρύνονται κάμποσο καὶ πέφτουν μὲ τὰ μούτρα στὴ γῆ. Μιά ἐκτυφλωτική κίτρινη φλόγα ἀναπηδάει πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ τὸ βαθὺ φαράγγι ἀναταράζεται, σὰν νὰ ἐγινέ ἕνας φοβερὸς σεισμός. Πέτρες, χώματα, κομμάτια ἀπὸ δέντρα σηκώνονται ψηλὰ κι' ὕστερα πέφτουν ἀπάνω τούς σὰν βροχή. Τὰ ἄλογα χλιμιντρᾶνε τρομαγμένα καὶ σηκώνονται στὰ πισινὰ τους πόδια. Εἶναι μιὰ σωστὴ κόλασι!

—'Ωραῖο δόκανο!, λέει καθὼς ἀνασηκώνεται ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ Πάτερσον καὶ τινάζει τὰ χώματα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του καὶ τὰ ρούχα του. Δέκα μέτρα ἂν εἶχαμε προχωρήσει ἀκόμα, θάμαστε μακαρίτες τώρα...

—Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ!, ἀκούγεται μιὰ βραχνὴ φωνὴ πίσω του. Μπορεῖ νὰ γίνετε μακαρίτες λίγο ἀργότερα!

Ὁ σερίφης ἀκούει τὴ φωνὴ καὶ νοιώθει κάτι σκληρὸ νὰ πιέξῃ τὰ νεφρά του. Μὲ ἀπίστευτὴ γρηγοράδα σηκώνει τὸ πιστόλι, παίρνει μιὰ βόλτα στὶς φτέονες του καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη. Ἐνα καφτὸ μολύβι ἀνοίγει μιὰ τρύπα ἀνάμεσα στὰ μάτια ἑνὸς μελαχροينوῦ ἄντρα πού φορεῖ σομπρέρο. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Μάκ τινάζεται πλάγια καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ ἐξάσφαιρα πού κρατᾷ βγαίνουν γλῶσσες φωτιάς. Κάποιος διπλώνεται στὰ δύο καὶ βογγάει.

Ἐνας ἄλλος κυλιέται μὲ σπασμένο πόδι...

Μὰ τοῦτοι ἐδῶ, πού τόσο ὕπουλα τοὺς ἔχουν κυκλώσει, εἶναι πολλοί. Πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ σερίφη ἕνα ὀπλισμένο χέρι σηκώνεται καὶ ἡ λαβὴ ἑνὸς πιστολιοῦ βροντᾷ στὸ κρανίον του. Κλονίζεται, παραπατάει καὶ πέφτει. Σχεδὸν ἀμέσως ἕνα βαρὺ κορμὶ τινάζεται ἀπάνω στὸν Μάκ, πού ἐτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ. καὶ μιὰ γροθιά τοῦ σκατεύει τὸ σάγονι. Ὁ νεαρὸς ρέπορτερ νοιώθει τὴ γεύσι τοῦ αἵματος μέσα στὸ στόμα του καὶ ἀνατρέπεται...

—Περιποιηθῆτε τους, παιδιά!, λέει κάποιος. Τὸ ἀφεντικό τοὺς θέλει καὶ τοὺς δυὸ ζωντανούς. Ἐχει πολλὰ νὰ κουβεντιάσῃ μαζί τους. Ὑστερα θάναι δικοί μας καὶ θὰ γλεντήσουμε...

Τοὺς παίρνουν τὰ πιστόλια, τοὺς δένουν καὶ τοὺς φερτῶνουν στ' ἄλογα. Ὁ Μάκ μετράει δέκα καθαλλάρηδες πού τοὺς συνοδεύουν.

—Ἐσύ, μωρό, λέει κάποιος στὸν νεαρὸ ρέπορτερ, εἶχες κοκορευτὴ κάπου πῶς θέλεις νὰ κάνῃς μιὰν ἐπίσκεψι στὸ Γαλάζιο Βουνό. Τὸ ἀφεντικό μᾶς εἶπε πῶς σὲ περιμένει...

Καὶ καθὼς τοῦ μιλάει, σηκώνει τὸ χέρι καὶ τὸ κατεβάζει μὲ δύναμι στὸ πρόσωπο τοῦ Μάκ. Ὁ δημοσιογράφος σφίγγει τὰ δόντια.

—Αὐτὸ νὰ μὴ θυμῇς νὰ στὸ πληρώσω ὅταν θὰ ἔχω λυτὰ τὰ χέρια!, τοῦ λέει.

—Βούλωσε τὸ στόμα σου, βυζανιάρικο!, μουγγρίζει αὐτός. Βούλωσέ το γιατί ἔχω ὀρεξί νὰ σκοτώσω κάποιον ἄπόψε...

—Ἀντιάμος ἀμίγκος!, διατάζει κάποιος (Πάμε, φίλοι!)

Καὶ ἡ συνοδεία, ἔχοντας στὴ μέση τοὺς δυὸ δεμένους χειροπόδαρα αἰχμαλώτους, ξεκινάει πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ φαργγιού. Τούτῃ τῇ στιγμῇ ἄκριδῶς, ὁ Μὰκ Ντάνυ θυμάται τὸ Γεράκι, τὸν Νέο Ὑπεράνθρωπο. Τὸ θαυματουργὸ δαχτυλίδι μὲ τὴν μπλε πέτρα εἶναι περασμένο στὸ δάχτυλό του. Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ζυγώσει στὸ στόμα του. Τὰ χέρια του εἶναι σφιχτὰ δεμένα πίσω στὴ ράχη καὶ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ κάνῃ τὴν κίνησι πού χρειάζεται...

Τὸ Γεράκι, ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος, γάνει ἐπιτέλους τὴν ἐμφάνισί του

ΤΟ ΑΛΛΟ πρωῒ — ὕστερα ἀπὸ μιὰ κουραστικὴ νυχτερινὴ πορεία — ὁ σερίφης Νίκ Πάτερσον καὶ ὁ Μὰκ Ντάνυ βρίσκονται μέσα στὴ φωλιά τοῦ Ἐντμοντ Φρέλιχ, πού εἶναι χτισμένη στὰ σπλάχνα τοῦ Γαλάζιου Βουνοῦ μὲ τσιμέντο καὶ σίδερα. Εἶναι κλεισμένοι σὲ δυὸ στενόχωρα κελιά μὲ κιγκλιδόφραχτες πόρτες. Χωριστὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον. Μὰ μποροῦν νὰ κουβεντιάξουν χωρὶς νὰ βλέπωνται. Ἕνας τοῖχος μονάχα τοὺς χωρίζει. Οἱ κιγκλιδόφρα

χτες πόρτες βρίσκονται ἢ μιὰ πλάι στὴν ἄλλη.

—Θαρρῶ πὼς τὴν ἔχουμε πολὺ ἄσκημα, λέει ὁ Πάτερσον. Δὲν φαντάζομαι νὰ τὰ καταφέρουμε νὰ βγοῦμε ζωντανοὶ ἀπὸ ἐδῶ μέσα.

Ὁ Μὰκ ὅμως, πού ἔχει τώρα λυτὰ τὰ χέρια καὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴν μπλε πέτρα ὅποια στιγμὴ θελήσῃ, τοῦ δίνει κουράγιο:

—Κανεὶς δὲν ξέρει τί μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, Νίκ. Μὴν ἀπελπίζεσαι...

Ἄν δὲν ἦταν ἡ ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη τῆς Ἑλλεν, ὁ Μὰκ Ντάνυ θὰ ἦταν χαρούμενος τώρα, γιατί χωρὶς... νὰ κοπιᾷ ψάχνοντας, βρίσκεται στὸ λημέρι τοῦ Φρέλιχ. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε δὲν ξεκίνησε πρὶν λίγες μέρες ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη; Θὰ ἦταν λοιπὸν εὐχαριστημένος καὶ χαρούμενος, ἀλλὰ δὲν εἶναι. Κάποιο καρφὶ τρυπάει κάθε τόσο τὴν καρδιά του. Δὲν ξέρει τί γίνονται ἢ ἔλλεν καὶ ὁ Τζὶμ Γκάφας.

Ἐλπίζει ὅμως. Ὁ Μὰκ πιστεύει πὼς ὁ Θεὸς δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ προστατεύῃ ἐκείνους πού ἀγωνίζονται καὶ παίζουν τὴ ζωὴ τους γιὰ τὸ καλὸ τῆς πατρίδας τους καὶ γενικὰ τῶν ἀνθρώπων, χτυπώντας τὸ ἔγκλημα. Ἐλπίζει λοιπὸν πὼς καὶ τώρα οἱ δυὸ ἀγαπημένοι του φίλοι καὶ συνεργάτες δὲ θὰ πάθουν κακό...

Ξαφνικὰ σταματᾷ νὰ σκέπτεται. Κάτι ἀκούει. Κάτι

πού μοιάζει με βογγητό ανθρώπου πού υπαφέρει, ακούγεται στο διάδρομο. Σκύβει πρὸς τὴν πόρτα.

—“Ακουσες, Νίκ; ρωτάει.

—Ναί, ἄκουσα, ἀποκρίνεται ὁ σερίφης. Κάποιοις βογγάει. Μὰ φυσικὰ δὲν μπορούμε νὰ τὸν βοηθήσουμε...

—“Ἐχω κάποιο φίλο, λέει ὁ Μὰκ Ντάνυ. Αὐτὸς θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς πῇ τί συμβαίνει καὶ ποίος εἶναι αὐτὸς πού βογγάει.

Ὁ Πάτερσον κουνάει ἀπογοητευμένα τὸ κεφάλι του μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελα τῆς πόρτας τοῦ κελιοῦ του.

—Πολὺ φοβάμαι, Μὰκ, λέει κι' ἀναστενάζει, πὼς ἀρχίζει νὰ σοῦ σαλεύῃ τὸ λογικό. Πὼς εἶναι δυνατὸ νὰ ἔχῃς φίλο σὲ τοῦτο τὸν τάφο;

Ὁ δημοσιογράφος ὅμως δὲ μιλάει. Ἐχει φέρει κιόλας τὸ δαχτυλίδι μετὴν μπλε πέτρα στὰ χεῖλη του. Τὸ θαυματουργὸ ὑγρὸ, πού τοῦ ἔφησε πεθαίνοντας ὁ πατέρας του καὶ πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν πέτρα τοῦ δαχτυλιδιοῦ αὐτοῦ, ἀρχίζει τὴν ἐπίδρασί του. Μέσα σὲ μισὸ δευτερόλεπτο, ὁ Μὰκ Ντάνυ νοιώθει τὰ μπράτσα του νὰ γίνωνται σὰν ἀτσάλι, τὸ στήθος του νὰ γεμίζει ἀπὸ ἓνα πρωτοφανέρωτο θάρρος κι' ἓνας ἀόρατος θώρακας, πού τὸν κάνει ἄτρωτο ἀπὸ τὶς σφαῖρες, τὸν περιβάλλει. Τὰ ρούχα του χάνονται καὶ τὴ θέσι τους παίρνουν ἡ γαλάζια φόρμα καὶ ἡ κόκκινη μπέρτα μετὰ τὰ χρυσὰ κρόσια, πού κρέμεται ἀπ'

τοὺς ὅμους του. Τώρα κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀντισταθῇ στὸ Γεράκι!

Ἀγκαλιάζει μετὰ τὰ μπράτσα του δυὸ κάγκελα τῆς πόρτας καί, σφίγγοντας τὰ δόντια, σπρώχνει ἀντίθετα τὸ ἔνα ἀπὸ τὸ ἄλλο πρὸς τὰ πλάγια. Τὸ χοντρὸ σίδερο λυγίζει σὰ λάστιχο κι' ὅταν τὸ Γεράκι τραβάει τὰ χεῖρια του, ἓνα μεγάλο ἄνοιγμα ἔχει σχηματιστῇ. Ἀπὸ ἐδῶ μπορεῖ νὰ γλυστρήσῃ ἄνετα στὸ διάδρομο...

Περιμένει λίγο. Δὲν ἀκούει κανένα θόρυβο καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ κελλὶ του. Πάλι τὸ ὀνθρῶπινο βογγητό, πού συνοδεύεται αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ ἓνα βαθὺ ἀναστεναγμό, ἀκούγεται. Κάνει μερικὰ βήματα. Τὸ κλουβί, ὅπου εἶναι φυλακισμένος ὁ Πάτερσον, εἶναι πρὸς τ' ἀριστερά του. Τὸ βογγητό ἔρχεται ἀπ' τὰ δεξιά. Προχωρεῖ λίγο ἀκόμα. Κάθε ἓνα τοῦ κορμιοῦ του εἶναι σὲ μιὰ τρομερὴ ὑπερένταση. Θὰ μπορούσε ν' ἀντιληφθῇ καὶ τὸ θόρυβο ἑνὸς φτεροῦ πού πέφτει στὸ πάτωμα.

Νάτην ἡ πόρτα. Εἶναι μιὰ κιγκλιδόφραχτη πόρτα. Ἐνα κελλὶ φυλακῆς ὅπως τὸ δικό του. Πλησιάζει ἀθόρυβα. Ἐνὸς ἀνθρώπου καθέται σὲ μιὰ καρέκλα ἔξω ἀπὸ τούτῃ τὴν πόρτα. Ἐχει ἓνα αὐτόματο στὰ γόνατα καὶ γερτὸ τὸ κεφάλι. Κοιμάται. Τὸ βογγητό ὅμως τοῦ φυλακισμένου φαίνεται πὼς τὸν νευριάζει καὶ ἀνοίγει τὰ μάτια. Ἐτοιμάζεται νὰ ξεστομίσῃ μιὰ βρισιά,

ἀλλὰ ξαφνικά βλέπει μπροστά του νὰ ὀρθώνεται σὰ σίφουνας τὸ Γεράκι, ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος. Τινάζεται ὀρθὸς σὰν ἐλατήριο καὶ σηκώνει τὸ ὄπλο. Μὰ δὲν προφταίνει νὰ κάνῃ δεύτερη κίνησι. Ἡ φοβερὴ γροθιά τοῦ Γερακιοῦ πέφτει σὰν ἓνα σιδερένιο σφυρὶ στὸ κεφάλι του. Ἀκούγεται ὁ ἦχος κόκκαλου ποὺ σπάει καὶ ὁ κακοῦργος ἀνατρέπεται καὶ πέφτει στὸ σι-

Τὸ Γεράκι, ὁ σερίφης καὶ ὁ καθηγητὴς ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν κακοποιῶν!

μέντο δγάζοντας ματωμένους ἀφροὺς ἀπ' τὸ στόμα. Ὑστερὰ ἀπὸ μισὸ λεπτό μένει ἀκίνητος.

Τώρα τὸ Γεράκι γυρίζει πρὸς τὸ κελλὶ τοῦ φυλακισμένου. Ἐνας ψηλὸς ἄνθρωπος μὲ γκρίζους κροτάφους καὶ ἀποστεωμένο πρόσωπο, θρίσκεται πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα καὶ κυττάζει μὲ ἐκπληκτὰ μάτια.

—Τὸ Γεράκι! Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος!, ξεφωνίζει κι' ἡ φωνὴ του εἶναι γεμάτη συγκίνησι. Θεέ μου! Νομίζω πὼς ὀνειρεύομαι...

—Ὅχι. Δὲν ὀνειρεύεστε!, λέει χαμογελώντας τὸ Γεράκι.

Καὶ ξαφνικά σουρώνει τὰ φρύδια. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ βλέπει αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Παρ' ὅλο ποὺ ἡ ἐξάντλησι καὶ ἡ ἀγωνία ἔχουν ἀλλάξει κάπως τὰ χαρακτηριστικά του, θυμάται. Τὸν ἀναγνωρίζει.

—Μὰ σεῖς... Σεῖς δὲν εἰστε ὁ καθηγητὴς Χάρισσον; ρωτάει.

—Ὀλόκληρος!, ἀπαντᾷ ὁ φυλακισμένος καὶ κουνάει θλιμμένα τὸ κεφάλι.

—Ὡστε... Ὡστε δὲν φύγατε γιὰ τὸ ἐξωτερικό, ὅπως γράφουν οἱ ἐφημερίδες;

—Ὅχι, ὅπως βλέπετε. Βρίσκομαι ἓνα μῆνα κλεισμένος σ' αὐτὸ τὸν τάφο καὶ ὑποφέρω φριχτά. Ὁ Φρέλιχ ζητάει νὰ τοῦ ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸ τῆς δόμβας τοῦ κοβαλτίου. Ἐγὼ ὅμως φυσικὰ ἀρνούμαι, γιατί δὲν εἶμαι προδότης.

Καὶ μὲ λίγα λόγια ὁ καθη-

γητής έξηγει στο Γεράκι το πώς αϊχμαλωτίστηκε κάποια νύχτα στη Νέα Υόρκη και πώς μεταφέρθηκε ως εδώ μ' ένα αεροπλάνο.

—Αεροπλάνο; ρωτάει με άπορία ο Νέος Υπεράνθρωπος.

—Ναί. 'Ο αρχικατάσκοπος έχει τα πάντα στη διάθεσί του. 'Απάνω απ' το κεφάλι μας, στο όροπέδιο, υπάρχουν μυστικά υπόστεγα. 'Εκεί είναι κρυμμένα πάντα ένα αεροπλάνο κι' ένα ελικόπτερο. 'Όλο τούτο το βουνό είναι σκαμμένο έσωτερικά κι' άποτελει ένα από τα φοβερώτερα έργαστήρια κατασκευής όπλων άτομικής ένεργείας. Γερμανοί και ξένοι έπιστήμονες, που έχουν μεταφερθή μυστικά εδώ από την Εύρώπη, εργάζονται πυρετωδώς μαζί με έκατοντάδες εργάτες γι' αυτήν την κατασκευή μέσωσν καταστροφής και όλέθρου. 'Όλοι αυτοί πληρώνονται καλά και πιστεύουν στον Φρέλιχ!

—Είναι περίεργο πώς δέν το μυρίστηκαν οι άρχές του Τέξας, λέει το Γεράκι.

—'Όλη αυτή ή περιοχή, έξηγει ο Χάρισσον, κατοικείται από άνυπότακτους έρυθρο δέρμους. Δέν άφίνουν κανένα να πλησιάση στο βουνό...

Το Γεράκι μένει γιά μια στιγμή άμίλητο. Μέσα στο μυαλό του καταστρώνει ένα τολμηρό σχέδιο.

—Πότε θα ξαναδητε τον Φρέλιχ; ρωτάει.

—Κάθε μέρα με καλούν και

'Ο Φρέλιχ δέχεται ένα τρομακτικό κτύπημα και πέφτει νεκρός!

με βασανίζουν, λέει άναστενάζοντας ο καθηγητής. Σε λίγη ώρα θαρθούν να με πάρουν πάλι. 'Εκτός αν μ' έλευθερώσετε έσείς...

—'Όχι ακόμα, λέει το Γεράκι. Σήμερα που θαρθούν να σάς ζητήσουν, θα δηλώσετε πώς δέχστε ν' άποκαλύψετε το μυστικό του κοβαλτίου...

—Αυτό δέν θα γίνη ποτέ!,

τὸν κόδει ἀπότομα καὶ τὸν κυττάζει γεμάτος ὑποψία ὁ Χάρισσον. Χίλιες φορές καλύπτει ὁ θάνατος ἀπὸ τῆς προδοσίας!

—Λέν με καταλάβετε!, λέει ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος.

Καὶ με λίγες λέξεις τοῦ ἐξηγεί τὸ σχέδιό του.

—Δέχεσθε; τὸν ρωτάει.

—Εἶναι πραγματικά θαυμάσιο σχέδιο, λέει ὁ καθηγητής. Δέχομαι.

Τὸ Γεράκι τοῦ σφίγγει τὸ χέρι.

—“Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι δουλειὰ δική μου. Σὰς δίνω τὸ λόγο μου πὼς μέσα σὲ 24 ὥρες θὰ βρῖσκεσθε πάλι ἀνάμεσα στοὺς δικούς σας καὶ τότε οἱ ἐφημερίδες θὰ γράψουν τὴν ἀλήθεια. “Ὅλος ὁ κόσμος θὰ θαυμάσει τὸν πατριωτισμὸ καὶ τὴν αὐτοθυσίαν σας...”

“Ὑστερα ἀπὸ δυὸ λεπτὰ τὸ Γεράκι σέρνει καὶ κρύβει σὲ μιὰ σκοτεινὴ κώχη τοῦ διαδρόμου τὸ πτώμα τοῦ συμμορίτη. Παίρνει τὸ αὐτόματο καὶ τὶς σφαῖρες καὶ γλυστράει πρὸς τὸ μέρος τοῦ κελλιοῦ τοῦ Πάτερσον.

—Κράτα αὐτὸ τὸ ὄπλο καὶ τὶς σφαῖρες, σερίφη, τοῦ λέει. Κρύφτα κάπου. Σὲ λίγο μπορεῖ νὰ σοῦ χρειαστοῦν.

—Τό... Τό... Τό.. Γεράκι!, κάνει ἐκπληκτος ἐκεῖνος καὶ τὰ μάτια του στοργυλεύουν. Θαρρῶ πὼς θὰ μοῦ σαλέψῃ τὸ λογικό... Ποιὸς σ’ ἔστειλε ἐδῶ μέσα;

—Κράτα τὸ λογικό σου,

Πάτερσον, λέει καὶ χαμογελάει ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος. Εἶναι πολῦτιμο γιὰ τίς δυσκολες στιγμὲς ποὺ ἔχεις νὰ περάσῃς ἐδῶ μέσα.

Καί, χωρὶς νὰ δώσῃ ἄλλες ἐξηγήσεις, ἐξαφανίζεται. Πρέπει νὰ κἀνῃ μιὰ βόλτα μέσα σὲ τοῦτο τὸ ὑπόγειο ἐργαστήριο ποὺ μοιάζει με ὀλόκερη πόλι. Χρησιμοποιεῖ τὰ διάφορα κουμπιὰ ποὺ βλέπει στοὺς τοίχους, μπαίνει σὲ ἀσανσέρ, κατεβαίνει, ἀνεβαίνει, διασχίζει διαδρόμους, στέκεται ἐξῶ ἀπὸ πόρτες ἐργαστηρίων, ρίχνει κλεφτὲς ματιὰς σὲ διάφορα γραφεῖα καὶ κατατοπίζεται. Μέσα στὸ μυαλό του ἔχει τώρα τὸ σχέδιο τοῦ μυστικοῦ αὐτοῦ καταφυγίου. Σὲ ὥρα ἀνάγκης ξέρεי πὼς θὰ κινηθῇ. Καί, ὅπως λογαριάζει, δὲν εἶναι μακριὰ ἡ ὥρα ποὺ θ’ ἀρχίσῃ τὴν κεραινοβόλο δράσι του...

Δέκα λεπτὰ ὀργότερα, ξαναγουρίζει στὸ κελλί του. Μπαίνει μέσα, ξαναφέρει τὰ λυγισμένα κάγκελα στὴ θέσι τους, ἀγγίζει με τὴ γλῶσσα του τὴν ποάσινη πέτρα τοῦ δαχτυλιδιοῦ καὶ ξαναγίνεται ὁ Μὰκ Ντάνυ. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ τώρα, πὼς τοῦτος ὁ ὁμορφος ἔφηβος μετὰ τὸ γεροδεμένο κορμὶ ἦταν, πρὶν λίγες στιγμὲς, τὸ θρυλικὸ Γεράκι ποὺ κατέστρωσε ἓνα φοβερὸ σχέδιο. Ἐνα σχέδιο, ποὺ θὰ θέσῃ ἐκτὸς μάχης ὀριστικά καὶ ἀμετάκλητα τὸν ἀρχικατάσκοπο καὶ τὴν συμμορία του...

‘Ο καθηγητής «προδίδει» καὶ κατασθενάζει τὴ βόμβα κοβαλτίου

Ο ENTMONT Φρέλιχ κάθεται στὸ γραφεῖο του καὶ καπνίζει ἓνα ἀκριβὸ πούρο. Ἔχει προστά του διάφορα χαρτιά καὶ διαβάζει. Εἶναι ἀναφορὲς γιὰ τὶς πρόδους πού ἔκαναν ὡς τώρα μυστικά ἐργαστήριά του. Δὲ μένει παρὰ μονάχα τὸ κοβάλτιο. Ἀχ, ἂν ἤθελε αὐτὸς ὁ ἠλίθιος ὁ Χάρισσον νὰ μιλήσῃ...

Πατάει ἓνα κουμπὶ πού βρίσκεται ἀπάνω στὸ γραφεῖο του. Ἐνας ἄνθρωπος ἐμφανίζεται στὸ κατώφλι τῆς πόρτας.

—Φέρτε μου τὸν καθηγητή!, διατάζει.

Ἦστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ὁ Χάρισσον βρίσκεται στὸ γραφεῖο τοῦ Φρέλιχ. Ὁ ἀρχικατάσκοπος προσπαθεῖ νὰ χαμογελάσῃ.

—Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ με στραγγαλίζεις χτές, προφέσορ!, τοῦ λέει. Ὡστόσο ἐγὼ δὲν σοῦ κρατῶ κακία. Ἐξακολουθῶ πάντοτε νὰ ἐλπίζω πῶς ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ συνεννοηθοῦμε μιά μέρα. Λοιπόν, μήπως θυμῆθηκες αὐτὰ τὰ νομμερα πού μᾶς χρειάζονται;

Ὁ Χάρισσον ἀναστενάζει.

—Πόσα χρήματα θὰ μοῦ δώσης; ρωτᾷ.

Τὰ μάτια τοῦ κακούργου δείχνουν ἐκπληξι.

—Δέχεσαι λοιπόν; λέει.

—Ναί. Δέχομαι. Θὰ κατασκευάσω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν πρώτη βόμβα. Μὰ θέλω πρῶτα νὰ

μοῦ ἐγγυηθῇς ὅτι θὰ μ’ ἀφήσης ἐλεύθερο κι’ ἐπειτα ὅτι θὰ με πληρώσης καλά.

—Ἐν τάξει! Ἐπὶ τέλους, γίνεσαι λογικός, Χάρισσον. Θὰ ἔχης ὅσα χρήματα ζητήσης καὶ τὴν ἐλευθερίᾳ σου.

Τὸ πρόσωπο τοῦ κακούργου ἀστράφτει ὅπο χαρὰ. Σηκώνει τὸ ἀκουστικὸ ἐνὸς ἐσωτερικοῦ τηλεφώνου καὶ μιλάει μὲ κάποιον.

—Ὁ καθηγητής κ. Χάρισσον ἀποφάσισε νὰ μᾶς βοηθήσῃ, λέει. Σὲ λίγο θὰ βρίσκεται μαζί σας στὸ ἐργαστήριο. Θὰ τοῦ δώσετε ὅλα τὰ ὑλικά πού θὰ σᾶς ζητήσῃ καὶ θὰ τεθῇτε ὑπὸ τὶς διαταγές του. Θὰ κατασκευάσῃ ὁ ἴδιος τὴν πρώτη βόμβα κοβαλτίου. Κατόπιν, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες του, θὰ συνεχίσετε ἐσεῖς...

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς ὁδηγεῖται στὴν καρδιὰ τῆς υπογείας πόλεως τῶν κατασκόπων. Στὸ ἐργαστήριό πού ἀποτελεῖ τὸν ἐγκέφαλο τῆς ἐγκληματικῆς σπείρας. Οἱ ἐπιστήμονες, πού δουλεύουν γιὰ λογαριασμό τοῦ Φρέλιχ, τὸν περικυκλώνουν καὶ τὸν ἀκοῦνε μὲ σεβασμό.

—Θέλω ἰσότοπα τοῦ ὕδρου, λέει αὐτός. Τὸ δευτέριο μοῦ εἶναι ἀπαραίτητο. Ἐπίσης μοῦ χρειάζεται μέταλλο κοβαλτίου. Θὰ τὸ βομβαρδίσω μὲ οὐδετερόνια. Κατόπιν θὰ ἔχω τὴ βόμβα πού θέλετε. Μονάχα μοῦ χρειάζεται ἡσυχία καὶ ἀπομόνωση γιὰ νὰ ἐργασθῶ...

“Όλη την ημέρα μέχρις άρ-
γά τη νύχτα, ο καθηγητής Χά-
ρισσον εργάζεται μόνος. Κα-
ταπιάνεται με παράξενα
πράγματα. Μέσα στο εύρυχω-
ρο δωμάτιο που βρίσκεται,
και άπάνω σ' ένα μεγάλο
μαρμάρινο τραπέζι, είναι ά-
πλωμένα λογής - λογής μέ-
ταλλα, σκόνες, μπουκάλια με
ύγρo, φαρμακευτικοί ζυγοί
κι' ένα σωρό άλλα πράγματα.
Μπροστά του υπάρχουν χαρ-
τιά. Κάθε τόσο στέκει, κάτι
γράφει, σχηματίζει άλγεβρι-
κούς τύπους, κάνει λογαρια-
σμούς κι' ύστερα αδειάζει σ'
ένα μεγάλο ρομβοειδές σιδε-
ρένιο δοχείο από χάλυβα τὰ
χημικά παρασκευάσματα που
χρειάζεται. Φοράει στο πρό-
σωπο μιὰ αντίασφυξιογόνο
μάσκα, τὸ κορμί του είναι τυ-
λιγμένο σὲ μιὰ ἀδιαπέραστη
ἀπὸ τὴ ραδιενέργεια πλαστι-
κὴ ὕλη καὶ τὰ χέρια του εἶ-
ναι κουμμένα σὲ γάντια ἀπὸ
χοντρὸ λάστιχο. Κάθε ὥρα
πού περνάει, τὸ ρομβοειδές
σιδερένιο δοχείο γεμίζει καὶ
περισσότερο μὲ θάνατο. Για-
τί πραγματικά, ὁ διάσημος
Ἀμερικανὸς ἐπιστῆμων κατα-
σκευάζει μιὰ ἀληθινὴ δόμβα
κοβαλτίου, πού εἶναι σὲ θέσι
νὰ μεταβάλλῃ σὲ σκόνῃ μιὰ
ὀλόκληρῃ πολιτεία σὰν τὴν
Νέα Ὑόρκη. Ἀργὰ τὴ νύχτα
ἔχει τελειώσει. Οὐρόμβοι ἰδρῶ-
τα κατρακυλοῦν ἀπὸ τὸ πρό-
σωπό του, ὅταν ρίχνει καὶ τὴν
τελευταία σταγόνα ὕγρου
πού χρειάζεται. Ὑστερα κλεί-
νει τὸ ἐπάνω ἀνοιχτὸ μέρος
τοῦ ρομβοειδοῦς δοχείου μ'

ένα σκέπασμα πὺ δίδώνει
καὶ ἡ δόμβα εἶναι ἔτοιμῃ!
Βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὁ-
ποι ἐργαζότανε μόνος, ἀφαι-
ρεῖ τὴν ἀντίασφυξιογόνο προ-
σωπίδα, ἀπαλλάσσεται ἀπὸ
τὴν φόρμα καὶ τὰ γάντια καὶ
παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή.
Τὸ πρόσωπό του εἶναι χλωμό.

—“Ὅλα εἶναι ἐν τάξει, λέ-
ει στοὺς ἐπιστῆμονες πὺ τὸν
τριγυρίζουν. Ἡ δόμβα εἶναι
ἔτοιμῃ. Ὅριστε καὶ ὁ χημι-
κὸς τύπος. Ἀπὸ αὔριο θὰ μπο-
ρεῖτε νὰ ἐργάζεστε μόνοι σας.

Τοὺς δίνει ἕνα χαρτὶ μὲ
δυὸ νούμερα, ἀλγεβρικές ἐξι-
σώσεις καὶ χημικοὺς τύπους.
Κάποιος τὸ παίρνει στὰ χέ-
ρια του.

—Εἶναι τὰ νούμερα πὺ
μᾶς λείπανε!, ξεφωνίζει χα-
ρούμενα. Εὐχαριστοῦμε, κύ-
ριε καθηγητά. Κρατήσατε τὸ
λόγο σας. Εἰσθε ἐν τάξει...

Ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Χά-
ρισσον περνάει μιὰ ἀστρα-
πή, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν προ-
σέχει. Καὶ τότε ἀκριβῶς μπνί-
νει ὁ Φρέλιχ. Στὰ χεὶλή του
κρέμεται ἕνα εἰρωνικὸ χαμό-
γελο καὶ τὸ πρόσωπό του ἔ-
χει πάρει μιὰ σατανικὴ ἔκ-
φρασι.

—Ἐν τάξει, κύριε καθηγη-
τά; ρωτάει.

—Ἐν τάξει. Τώρα εἶναι ἡ
σειρά σας νὰ κρατήσετε τὴν
ὑπόσχεσί σας, ἀποκρίνεται ἑ-
κείνος. Θέλω τὰ χρήματα καὶ
τὴν ἐλευθερίά μου...

Ὁ Φρέλιχ κουνάει τὸ κε-
φάλι καὶ κάνει ἕνα ἀδιόρατο
νεῦμα σὲ δυὸ ἄντρες πὺ τὸν
ἀκολουθοῦν. Ἐκεῖνοι ρίχνον-

ται άπάνω στον άνυποψητο κα-
θηγητή, του τραβούν προς τα
πίσω τα χέρια, τόν δένουν
και τόν σέρνουν δάναυσα έξω
από τó έργαστήριο.

—Είσαι άτιμος!, φωνάζει
ο Χάρισσον και φτύνει κατά-
μουτρα τόν Φρέλιχ.

—Κλείστε τον στο κελλί
του!, καγχάζει ο άρχικατά-
σκοπος. Δεν είμαι κανέναν ή-
λίθιος να τόν αφήσω έλευθε-
ρο. Όταν δεβαιωθούμε πώς
όλα είναι έν τάξει, θα τόν
βγάλουμε από τη μέση με μιá
σφαίρα στο σέβερκο του. Τότε
δεν θα τόν έχουμε πια άνάγ-
κη...

‘Ο Νέος ‘Υπεράνθρω-
πος έξοντώνει τόν χα-
κούργο και τó Γαλάζιο
Βουνό χάνεται!

ΚΥΤΤΑΖΕΙ ο Μάκ Ντάνυ
τούς δείκτες του ρολογι-
ού του. Πλησιάζουν μεσάνυ-
χτα. Τò ραντεβού που έχει
δώσει τó Γεράκι με τόν κα-
θηγητή Χάρισσον είναι, ύστε-
ρα από λίγη ώρα. Πρίν μερι-
κά λεπτά, άκουσε θόρυβο στο
διάδρομο και κουβέντες. ‘Α-
νάμεσα σ’ αυτές ξεχώρισε και
τη φωνή του καθηγητού. Τί-
ρα επικρατεί ήσυχία. Κυττά-
ζει πάλι τó ρολόι του. Φέρνει
τό δαχτυλίδι με τη μπλε πέ-
τρα στο στόμα του. ‘Υστερα
από μισό λεπτό τó θρυλικό
Γεράκι, ο Νέος ‘Υπεράνθρω-
πος, είναι έτοιμος για τήν κε-
ραυνόβόλο δράσι, που θα κρί-
νη άπόψε την τύχη τη δική
του και τών φίλων του.

Τά δάχτυλά του τυλίγονται

στα σιδερένια κάγκελα της
πόρτας του κελλιού του σαν
χαλύβδινες ταναλίες. Τά
μπράτσα του τεντώνονται και
ή βαρειά πόρτα φεύγει από
τη βάση της. Μιά μικρή προ-
σπάθεια και ο δρόμος είναι
έλευθερος. Γλυστράει στο διά-
δρομο και στέκει έξω από τήν
πόρτα του κελλιού του σερί-
φη.

—Πάτερσον!, ψιθυρίζει.

—Έδω!, απαντάει αυτός
χαμηλόφωνα.

Τò Γεράκι με μιá καινούρ-
για προσπάθεια ανοίγει με
τόν ίδιο τρόπο τήν καγκελό-
φραχτη πόρτα. ‘Ο σερίφης,
με μάτια που αστράφτουν, τι-
νάζεται έξω κρατώντας τó αυ-
τόματο στα χέρια του.

—Μά ποιος είσαι; ρωτάει
καθώς βλέπει πάλι μπροστά
του τόν Νέον ‘Υπεράνθρωπο.
Μά τó Θεό, παίρνω όρκο πώς
μοιάζεις σά δίδυμο άδερφί
του φίλου μου Μάκ Ντάνυ. ‘Ε-
χεις τό λόγο μου όμως σαν
άντρας με άντρα, πώς δεν θ’
ανοίξω τó στόμα μου να μι-
λήσω ποτέ γι’ αυτό. Ξέρω
πώς τó κρατάς μυστικό, ά-
μίγκο!

—‘Οκέι, Πάτερσον! Σέ πι-
στεύω!, λέει τó Γεράκι και
χαμογελάει. ‘Ελα μαζί μου.

Προχωρούν στο βάθος του
διαδρόμου. Τò κελλί του κα-
θηγητή είναι άφρούρητο.

—Τί έγινε, κύριε καθηγη-
τά; ρωτάει τó Γεράκι καθώς
καταγίνεται να σπάση τήν
πόρτα. Πέτυχες αυτό που εί-
παμε;

—Έτοίμασα τη δόμβα, λέ-

ει εκείνος. Τὸ ὑγρὸ θὰ ἔχῃ διαποτίσει ὑστερα ἀπὸ μιᾶ ὥρα τὴ σκόνῃ τοῦ κοβαλτίου. Τότε θὰ γίνῃ ἡ πιὸ τρομακτικὴ ἔκρηξι πού σημειώθηκε ὡς τώρα στὸν κόσμον. Ὁ λάκερος ὁ ὄγκος τοῦ Γαλάξιου Βουνοῦ θὰ τιναχθῇ στὸν ἀέρα καὶ ἡ ὑπόγεια πολιτεία μὲ τὰ ἐργαστήρια τῆς ἐγκληματικῆς σπείρας καὶ τοὺς συμμορίτες θὰ θαφτοῦν μιὰ γιὰ πάντα κάτω ἀπὸ πέτρες καὶ χώματα...

Ὑστερα ἀπὸ δυὸ λεπτά καὶ ὁ καθηγητὴς εἶναι ἐλεύθερος.

— Σοῦ τὸν ἐμπιστεύομαι, σερίφη!, λέει τὸ Γεράκι. Ἡ ζωὴ του εἶναι πολὺτιμη γιὰ τὴν Ἀμερικὴ! Περιμένετε με. Θὰ γυρίσω σὲ λίγο...

Καὶ ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος μὲ μεγάλα κί, ἀποφασιστικὰ βήματα καταθύνεται πρὸς τὴν ἄλλῃ ἑκκρη τοῦ διαδρόμου. Πατάει ἓνα κουμπι. Ἐνα κομμάτι τοῦ τοίχου ἀνοίγει καὶ μπαίνει στὸ ἀσανσέρ. Λίγον ἀργότερα βρίσκεται στὸν τρίτο ὄροφο. Ἐδῶ εἶναι τὸ δωμάτιο τοῦ Φρέλιχ. Τὸ ἔχει ἐπισημάνει ἀπὸ τὴν περασμένη νύχτα. Δυὸ μεγαλόσωμοι ἄνδρες, Μεξικανοὶ ὅπως δείχνει ἡ ἐμφάνισί τους, στέκουν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μὲ τὰ αὐτόματα κρεμασμένα στοὺς ὤμους τους. Ἐχουν ἀκούσει τὸν θόρυβο τοῦ ἀσανσέρ καὶ γυρίζουν ξαφνιασμένοι. Τὰ μάτια τους στοργυλεύουν ἀπὸ ἐκπληξι καὶ μετριοκρατικὲς κινήσεις ἐτοιμάζουν τὰ ὅπλα τους. Μὰ τὸ

θρυλικὸ Γεράκι τὰ παίζει ὅλα γιὰ ὅλα ἀπόψε. Τινάζει τὰ πόδια, ταξιθεύει στὸν ἀέρα καὶ μουντάρει ἀπάνω τους. Οἱ γροθιές του κινοῦνται γοργὰ κί, οἱ δυὸ μελαχροينوὶ γιγαντες πέφτουν ἀνάσκελα. Μὲ σφιχτὰ τὰ δόντια, τὸ Γεράκι λυγίζει τὰ γόνατά του καὶ τὰ τὰ κούνια τῶν παπουτσιῶν του χτυποῦν μὲ δύναμι τὰ κρανία τους. Ἀκούγεται ἓνα ἀνατριχιαστικὸ τρίξιμο κοκκάλων πού σπᾶνε καὶ οἱ δυὸ συμμορίτες εἶναι δυὸ ἄμορφα πτώματα.

Τὸ ἐπόμενο λεπτό ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος ρίχνει ὅλο τὸ δάρος τῶν ὤμων του στὴν πόρτα πού ὑποχωρεῖ μὲ πάταγο. Τὰ κρύσταλλα κατακυλοῦν στὸ πάτωμα καὶ ἓνας σίφουνας ἀναταράζει τὴ γαλήνη τοῦ δωματίου τοῦ ἀρχισυμμορίτη.

Ὁ Φρέλιχ εἶναι ἐκεῖ καὶ τὸ πρόσωπό του παίρνει μιὰ σκοτεινὴ ἑκφρασι, καθὼς βλέπει μπροστά του τὸ παιδί μὲ τὴν κόκκινη μπερτα. Δὲν χάνει ὅμως τὴν ψυχραιμία του. Τὸ χέρι του τινάζεται πρὸς τὰ πίσω, ἑτοιμο νὰ φουχτιάσῃ ἓνα μοχλὸ πού θὰ σημάνῃ συναγερμὸ σ' ὁλόκληρη τὴν ὑπόγεια πόλι. Τὸ Γεράκι σφίγει τὰ δόντια καὶ σαλτάρει σὰν ἀστραπὴ ἀπάνω του. Δὲν τὸν ἀφίνει νὰ κινηθῇ. Ἡ γροθιά του τοῦ τσακίζει τὸ σαγόνι καὶ τὸν στέλνει στὸν ἀπέναντι τοῖχο.

— Τελειώσανε τ' ἀστεία, Φρέλιχ!, τοῦ λέει. Ἀκίνητος κί, ἀπάνω τὰ χέρια!

Ὁ ἀρχικατάσκοπος τὸν κυτ

τάζει με θολό μάτι κι' έτοιμάζεται να μουντάρη. Ένα περίστροφο όμως που άστράφει στο χέρι του χάνεται μονομιιάς, γιατί το Γεράκι είναι πολύ διστακτικό. Μιά δεύτερη γροθιά ξεβιδώνει το σβέρκο του κακούργου και μία τρίτη του κομματιάζει στα δύο την σπονδυλική στήλη. Πέφτει με τα μούτρα στο πάτωμα και προσπαθεί να συρθῇ. Από το στόμα του βγαίνουν αίματινοι άφροί και βογγάει.

—Με νίκησες, Γεράκι!, γρυλλίζει.

—Σε νίκησε το Δίκηο, φονιά, και οι κατάρεις των ανθρώπων, άνάμεσα στους όποιους σκόρπισες τον πιό φρικιαστικό θάνατο!, λέει ο Νέος Υπεράνθρωπος. Παρηγορήσου όμως. Σε λίγο θάρρουν να σ' ανταμώσουν στην Κόλασι κι' οι συμμορίτες σου...

* * *

ΜΙΑ ΩΡΑ αργότερα, ο Μάκ Ντάνυ, ο σερίφης Νικ Πάτερσον και ο καθηγητής Χάρισσον, ταξιδεύουν μ' ένα έλικόπτερο, το έλικόπτερο του άρχισυμμορίτη που πήραν με σκληρή μάχη από το μυστικό ύπόστεγο της συμμορίας. Και τώρα, ψηλά στον άέρα που βρισκονται, βλέπουν ξαφνικά μια τεράστια κιτρινογάλαζη φλόγα να σηκώνεται προς τον ούρανό. Έστερα κι' άλλες, κι' άλλες. Είναι σαν να ζωντάνεψε ένα παλιό και φοβερό ήφαιστειο,

που ξερνάει τώρα, κομματιάζοντας το δουνό, φωτιά και λυωμένο σίδερο. Η γη σ' ολόκληρη την περιοχή άναταράζεται σα να την παιδεύη ένας φοβερός σεισμός.

—Όλα τελειώσανε όμορφα!, λέει ο νεαρός ρέπορτερ. Οι Άμερικανοί θα μπορούν να κοιμούνται από άπόψε ήσυχα, χωρίς τον έφιάλη του άοράτου θανάτου. Οι Ένωμένες Πολιτείες θα σ'άς εύγνωμονούν γι' αυτό, κύριε καθηγητά...

Έστερα ξαφνικά, η μύτη μιάς καρφίτσας του άγκυλώνει την καρδιά. Θυμάται την όμορφη και τολμηρή Έλλην και τον μικρό προστατευμένο του άραπάκο, τον Τζιμ Γκάφα.

—Άς έλπίσουμε, άναστενάζει, πώς δεν έχει συμβῆ τίποτα κακό στους φίλους μου.

—Έχω μια προαίσθησι, Μάκ!, λέει και χαμογελάει ο σερίφης Πάτερσον. Λογαριάζω πώς θ' ανταμώσουμε σε λίγο άριστα στην ύγεία τους, την Έλλην και τον Τζιμ. Μπορεί να μ'ας περιμένουν και στο άεροδρόμιο να μ'ας ύποδεχτούν μ' ένα μπουκέτο λουλούδια στην άγκαλιά...

Ο Μάκ δεν άποκρίνεται. Ένα παγωμένο χέρι έχει φουχτιάσει την καρδιά του. Μια μυστική φωνή μιλάει μέσα του. Κάτι του λέει πώς οι δυο φίλοι του διατρέχουν έναν θανάσιμο κίνδυνο και πώς σε λίγο καινούργιες περιπέτειες τον περιμένουν...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΕΡΑΚΙ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΙΚΩΝ ΠΕΡΙ ΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 12 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, 'Αριστεί-
δου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηδασυλείου, 'Αμαζόνων 25

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Τὸ Παιδί τοῦ Μυστηρίου	7) Τὸ Φοβερὸ Μυστικὸ
2) Τὸ Γεράκι συντρίβει	8) 'Ο 'Αόρατος Θάνατος.
3) Τὸ 'Ιπτάμενο Παιδί	9) 'Ο Τζιμ Γκάφας θυμώνει.
4) Τιτανομαχία	10) Οἱ Κίτρινοι Δαίμονες.
5) 'Ο Προστάτης τοῦ Κόσμου	11). Στὰ χέοια τῶν 'Εουθροδέρμων
6) Τὸ Μαῦρο καὶ τὸ 'Ασπρο
Γεράκι	12) 'Ο Μυστηριώδης Φυλακισμένος

Στὸ ἐπόμενο τεῦχος, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχό-
μενη ἐβδομάδα μετὰ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΤΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

τὸ Γεράκι, ὁ Νέος 'Υπεράνθρωπος, βρίσκεται φά-
τσα μετὰ φάτσα μετὰ τὸ θάνατο, καθὼς μάχεται πάλι ἡ-
ρωϊκά γιὰ τὴ σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἐναντίον
σκοτεινῶν καὶ μυστηριωδῶν ἀντιπάλων!

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΤΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

"Ἐνα ἀριστούργημα δράσεως, πλοκῆς, συναρ-
παστικῶν ἐπεισοδίων, ἀγωνίας, γέλιου καὶ ἡρωί-
σμων!

ΣΕ ΛΙΓΟ, ΘΑΝΟΙ ΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ, ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΣΚΑΒΟΥΝ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΠΛΑΓΙΑ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ...

ΚΑΙ ΚΑΘΩΣ Ο ΜΙΚΥ ΚΥΤΤΟΥΣΕ ΑΠΟ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΜΕ ΤΟ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟ, ΕΙΔΕ ΝΑ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΤΑΙ ΑΥΤΗ Η ΛΕΞΗ!

ΠΡΙΝ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΘΑ ΤΕΛΕΙΩΣΗ, ΘΑ ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ ΚΙ' ΟΛΑ ΕΚΕΙ ΠΑΝΩ!

ΓΡΗΓΟΡΑ ΠΑΙΔΙΑ! ΣΤΑ ΕΙΝΑΙ... ΕΙΝ' ΕΚΕΙΝΟΣ! Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ!

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΕΙΚΟΣΙ ΣΙΔΕΡΕΝΟΙ ΣΤΡΑΤΩΤΕΣ ΠΟΥ ΒΡΕΘΗΚΑΝ ΜΠΡΟΣ ΤΟΥ, ΕΓΙΝΑΝ ΑΠΟΣΙΔΕΡΑ!

ΠΟΤΕ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΕΙΚΑΝ ΞΑΝΑΔΕΙ ΤΕΤΟΙΟΝ ΤΡΟΜΕΡΟ ΠΟΝΤΙΚΟ!